

48. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

28. LISTOPADU 1999

Z obsahu:

Z homilie

Jana Pavla II.
stadión J. Nehrua
v New Delhi
7. listopadu 1999
– strana 2 –

Přišla doba adventní

Pavel Vácha
– strana 4 –

**Otevřete své brány
Vykupiteli!**

František Jouve
– strana 4 –

Rok jiný než ostatní

P. Daniel Ange
– strana 5 –

Z homilie

Jana Pavla II.
při liturgii podpisu
postsynodální
exhortace
– strana 6 –

Očistec – předsíň nebe

Andreas Laun
– strana 7 –

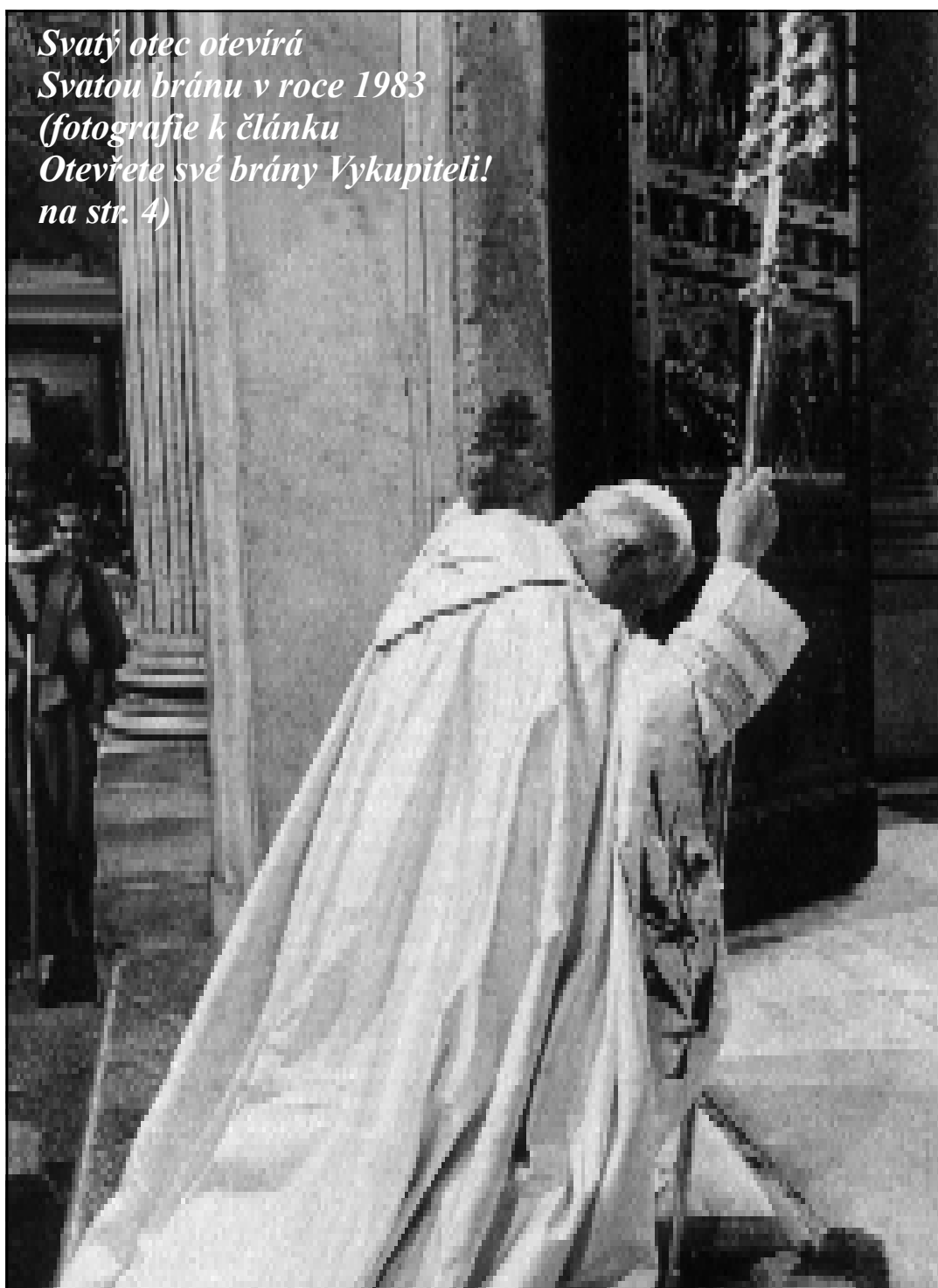
Ve škole Boží radosti

Bl. Petr Jiří Frassati
(1901–1925)
– strana 8 –

**Rozhovor s P. Vojtě-
chem Vítem OSB**

– strana 9 –

*Svatý otec otvírá
Svatou bránu v roce 1983
(fotografie k článku
Otevřete své brány Vykupiteli!
na str. 4)*

Z homilie Jana Pavla II.

V této velké zemi mnozí oslavují svátek Světla. Radujeme se s nimi a v této eucharistii zde v New Delhi v Indii na asijském kontinentě i my jásáme ve světle a vydáváme svědectví tomu, kdo je pravým světlem, které osvěcuje každého člověka (srov. Jan 1,9).

Milosrdný Bůh mi dopřál radost, že jsem mohl přijít mezi vás, abych promulgoval postsynodální exhortaci »Církev v Asii«, plod námah zvláštního synodu asijských biskupů, který se uskutečnil v Římě...

Světlo ve tmě svítí a tma ho nepojala (Jan 1,5). Tato slova evangelia sv. Jana, která jsme dnes četli, k nám hovoří o samotném Ježíši Kristu. Jeho ži-

vot a jeho dílo jsou světlem, které osvěcuje naši cestu k transcendentnímu poslání. Dobrá novina o vtělení Spasitele, o jeho smrti a zmrtvýchvstání pro naši spásu osvěcuje cestu Církve, která putuje dějinami k plnosti vykoupění. Synod, který dnes uzavíráme, čerpal radost z myšlenky, že **narození Krista se uskutečnilo na půdě Asie. Vtělené Slovo se nardi-**

Církev v Indii

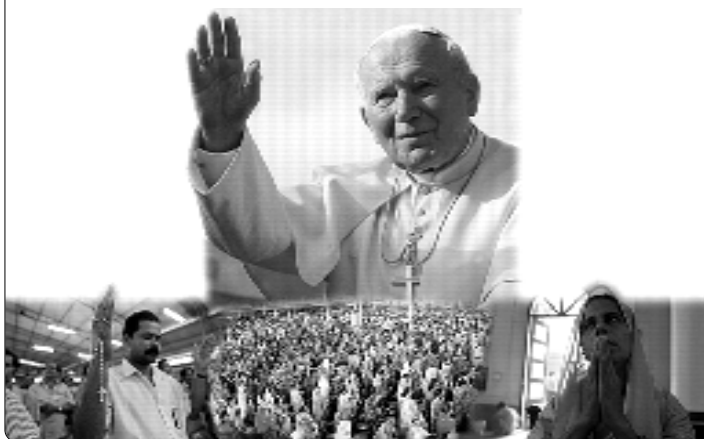
Indie byla vybrána pro slavnostní podepsání apoštolské exhortace „Církev v Asii“ jakožto země s výrazným mezináboženským dialogem a země, kde jsou největší zkušenosti s pokročilou evangelizací.

Katolická církev představuje v Indii náboženskou menšinu. Z 955 220 000 obyvatel je katolíků 17 211 000 (1,8 %). Biskupů je zde 180, diecézních kněží 10 176, řeholních kněží 7 477, řeholních bratří 2 718, řeholních sester 76 542 a členů sekulárních institutů 465.

Církev zde spravuje 14 254 mateřských a základních škol pro 3 845 534 žáky, 4 338 škol druhého stupně s 2 182 980 studenty a 534 škol vyšších škol a univerzit s 323 111 studenty. Pracuje v 703 nemocnicích, 2 227 ambulancích, 259 stanicích pro malomocné, 578 poradenských centrech pro rodinu a ochranu života a 2 412 poradenských centrech pro výchovu a převýchovu.

Asie je kolébkou křesťanství: její první náboženské praktiky, liturgické formy a mnišské tradice, její spiritualita misijní zápal, to všechno stálo u zrodu křesťanství: Boží Prozřetelnost ukáže, jaký vklad přinese Asie našim dnům.

L'Osservatore Romano

lo jako Asiat. A na tomto kontinentě Církev tím, že hlásala evangelium v síle Ducha svatého, pokračovala v šíření Dobré noviny. Spolu s křesťany celého světa překročí Církev v Asii práh nového tisíciletí a bude děkovat za všechno, co Bůh způsobil od počátku až do dneška. Jako první tisíciletí vidělo Kříž pevně zasazený na evropské půdě, druhé na půdě Ameriky a Afriky, snad třetí křesťanské milénium bude svědkem velkých žní víry na tomto velkém a životném kontinentě (srov. Eccl. in As., 1).

Na prahu Velkého jubilea, které oslaví dvoutisící Kristovy narozeniny, je společenství jeho učedníků povoláno, aby napravilo velké odmítnutí, o kterém se zmiňuje prolog evangelia sv. Jana: *...svět povstal skrze ně, ale svět ho nepřijal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali (1,10–11).* *Na svět přišlo právě světlo, které osvěcuje každého člověka (tamtéž, 1,9),* věčné Slovo. Ovšem místo toho aby se svobodně šířilo, byly tomu světlu kladeny překážky a bylo zastíněno temnotami. V srdci hříšníků je uhašeno. Individuální hříchy se zakládají a zpevňují na sociálních strukturách nespravedlnosti, na ekonomické a kulturní nerovnováze, kterými jsou některé osoby diskriminovány a vyhoštěny na okraj společnosti. Znamením, které opravdu uctíváme, když slavíme Jubileum jako rok Hospodinova milosrdenství (srov. Iz 61,2), bude **návrat ke světlu a k našemu úkolu obnovit rovnost a podporovat spravedlnost na všech úrovních společnosti.**

Těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi (Jan 1,12).

V eucharistii vzdáváme díky Bohu Otci za nesčetné dary, zvláště za onen dar jeho milovaného Syna a našeho Spasitele Ježíše Krista. Ježíš Kristus je svědek věrný a spolehlivý (srov. Sk 3,14).

Synod připomíná křesťanům Asie, že »Ježíšův život, doko-

nale lidský, věnovaný cele lásce a službě Otce lidstvu, odhaluje, že **povoláním každé lidské bytosti je přijímat a darovat lásku**« (Eccl. in As., 13). Na světcích obdivujeme nevyčerpatelnou schopnost lidského srdce milovat Boha a lidi, i když to s sebou přináší velká utrpení. Nejde dědictví tolika moudrých učitelů Indie a jiných částí Asie právě tímto směrem? Toto učení je platné ještě dnes. Dokonce je nutnější než kdykoliv před tím! Svět může být změněn pouze lidmi dobré vůle, až všechny národy opravdu přijmou skutečnost, že jedinou cestou důstojnou lidské rodiny je cesta pokoje, vzájemné úcty, pochopení a lásky i solidarity s potřebnými. Drazí bratři a sestry, co žádá Církev od svých členů na prahu nového milénia? Především **abyste byli věrohodnými svědky, abyste vyjadřovali svým životem poselství, které hlásáte.** Jak nám připomíná »Církev v Asii«: Oheň nemůže být zapálen ničím jiným než něčím, co již hoří. Evangelium mohou biskupové, kněží, řeholníci a laici hlásat pouze tehdy, jestliže jsou zapáleni láskou ke Kristu a hoří horlivostí dát jej poznat, milovat a následovat. (srov. Eccl. in A., 23).

To je poselství synodu: poselství lásky a naděje pro národy tohoto kontinentu. Kéž Církev Asie přijme toto poselství, aby všichni *měli život a měli ho v plnosti (Jan 10,10).*

Podle L'Osservatore Romano
7. 11. 1999
Připravil -lš-

Přijď, Pane Ježíši

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Mějte se na pozoru, buďte bdělí
a modlete se**

Dnešní nedělí vstupuješ do nového církevního roku. V plánu Božího milosrdenství má být tento rok obdobím mimořádné Boží štěrnosti a milostiplné přízně. Přečti si pozorně dnešní svatá čtení a pros Ducha svatého, aby tato první neděle tak významného roku byla i pro tebe začátkem nového života.

Starozákonní prorok i novozákonní apoštol tě svorně vybízejí, abys v sobě probudil velkou touhu po Bohu a po jeho příchodu. Z čeho se rodí správná touha po našem Pánu? Z vědomí vlastní slabosti a opuštěnosti, z vědomí víry, k čemu jsme povoláni. Rodí se z hlubokého přesvědčení, že zde na zemi *jsme jako vyhnanci v cizině, daleko od Pána.*⁽¹⁾

Ve své nikdy nekončící honbě za radostmi a štěstím jsme se dostali do slepé uličky. Protože hledáme své štěstí tam, kde není, všichni se za ním jen horečně pachtíme a při tom narážíme jeden na druhého. Zvykli jsme si z vlastního nezdaru obviňovat ty druhé. Cizí nedostatky a cizí bloudění máme před očima spíše než své vlastní. Ale my jsme ve své smělosti ochotni za své nezdary obviňovat i samého Boha. Zdá se nám, že je to on, kdo nás opustil a kdo na nás zapomíná.

Křivdil bys svému Pánu, kdybys mu chtěl vyčítat, proč nás nechává tak bloudit. To nikoliv Bůh nás o své újmě vydal napospas nepravosti, jen nás, samolibé a neposlušné, s ohledem na naši svobodu nechal *v zatvřelosti našeho srdce*. Náš politováníhodný stav je výsledkem toho, že si žijeme nikoliv podle jeho božské vůle, ale *podle svých nápadů.*⁽²⁾

Ani žádná tvoje nevěrnost se netýká jen tebe. Čím více tě to svádí soudit svět kolem sebe, tím spíše hledej s pokorou svůj vlastní podíl, abys prohlédl a přiznal upřímně, jak daleko jsi ty sám zbloudil od Hospodinových cest, ačkoliv je znáš a patříš k jeho lidu. Co můžeš očekávat od těch, kteří jej ani neznají? Nebyla to tvoje *pravomoc* přivádět je k jeho poznání svým *živým svědectvím*? Nezapomněl jsi právě na tuto *práci, kterou ti svěřil*? Přiznej se spolu s prorokem: »Hřešil jsem, odedávna jsem žil nevěrně, protože jsem neměl před tebou bázeň! Ukaž mi, Pane, ve světle své pravdy všechno to, co jsem pokládal za své dobré skutky, abych poznal, že se ti nemohly líbit, protože jsem byl jako poskvrněný a mé skutky byly jako ušpiněný šat.

Když jsem ti nebyl věrný a tak jsem se sám odloučil od tebe, jaký div, že jsem uvadlý jako schnoucí listí, které se uvolnilo od svého životodárného kmene a které pak vítr nepravosti může unášet, kam chce, a smývá s ním v prachu a v blátě.«

Tvůj stav je vždy jen důsledkem tvé vlastní slabosti, která slepě zaujata sama sebou si příliš důvěřuje a zapomíná se opírat o Boha. Teprve ve světle sebepoznání se dívej kolem sebe, aby tě namísto ducha odsuzování naplnil duch soucitu a solidární touhy, aby Bůh *protrhl nebe a sestoupil, aby se před tebou rozplynuly hory* všeho toho, co tě tíží.

Pán již prochází kolem a je ti blíže, než si myslíš, chyba je v tom, že nejsi připraven jej včas zpozorovat. Tvá pozornost se rozptýluje, tvá bdělost ochabla a nechala se ukolébat nepatřičnými zájmy.

Co to znamená bdít? Skutečné bdění je stav, kdy všechny tvé smysly jsou otevřeny, aby bystře a jasně vnímaly, rozeznávaly a poznávaly. Jde o připravenost a pohotovost smyslů tvého ducha, aby postřehly tiché znaky Pánovy přítomnosti i uprostřed všeho ruchu tohoto světa. V takto bdělém stavu při všem, co děláš, budeš cítit a zkušeností srdce vnímat v sobě nejen blízkost, ale osobní přítomnost svého Pána, jsi schopen slyšet jeho hlas, jeho láskyplné pokyny, které tě vedou, abys nežil jen podle sebe, v sobě a pro sebe.

Jak se dopracovat k této nezbytné bdělosti? Pán ti dává zcela jasný návod: *Modli se*. Modli se tak, že nejdříve sestoupíš až na samé dno své vlastní nicotnosti. Přesvědč se, že sám v sobě nemáš co hledat, kromě živé a horoucí touhy po příchodu Pána, který je tvým vším. Z této vřelé touhy pak vzejde tvá bdělost. Naučíš se i vnímavosti k velké nouzi těch, kteří Pána nepoznávají, a přijmeš odpovědnost, kterou sám neseš za jejich smutný stav.

Z těchto *hlubin volej k svému Pánu*⁽³⁾ a pros jej za sebe i za ty druhé: »Ty jsi náš Otec a my tě tak můžeme nazývat, i když jsme ve skutečnosti před tebou jen *hlína*. Ty jsi to, kdo nám dává bytí, kdo nás *uhnětl, my všichni jsme dílo tvé ruky*. Dáváš nám poznat, že jsi nás *povolal, abychom měli společenství s tvým Synem a naším Pánem*, a to i přes ten, že jsme jen tím, čím jsme. Otče, odpusť nám, že *nikdo nevzýval tvé jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k tobě přivínil*.

Pane Ježíši, vrať nás k sobě. *Ochraňuj, co tvá pravice zasadila. Probuď svou sílu a přijď nás zachránit.*⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 2 Kor 5,6; ⁽²⁾ srov. Ž 81,12–13;

⁽³⁾ srov. žalm 130; ⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 80.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 63,16b–17.19b; 64,2b–7

Ty Hospodine, jsi náš otec, „naš vykupitel“ je tvoje dávné jméno. Proč jsi nám dal, Hospodine, zbloudit z tvých cest, srdci dal ztvrdnout, abychom před tebou neměli bázeň? Usmiř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní!

Kéž bys protrhl nebe a sestoupil! Před tvou tváří by se rozplynuly hory.

Sestoupil jsi a před tvou tváří se rozplynuly hory. Od věků (nikdo) neslyšel, k sluchu (nikomu) neproniklo, oko nespatřilo, že by Bůh, mimo tebe, (tak) jednal s těmi, kdo v něho doufají. Zastáváš se těch, kdo jednají spravedlivě, kdo pamatují na tvé cesty.

Hle, ty ses rozhněval, protože jsme hřešili, odedávna jsme žili nevěrně. Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravost nás unášela jak vítr. Nikdo nevzýval tvé jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k tobě přivínil, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme – ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni!

2. čtení – 1 Kor 1,3–9

Bratři! Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

Evangelium – Mk 13,33–37

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci, a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer, nebo o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte.

Co říkám vám, říkám všem: **Bděte!**“

Přišla doba adventní

Závěrem listopadu končí doba svatebního veselí, podzimních hodů a zabíjaček, pečlivý zahradník zazimoval záhony a obvázal stromy, zoraná pole, poprášena prvním sněhem, osířela. Brzy se smráká, lidé spěchají do útulného tepla domova, dlouhé prosincové noci jsou provoněné jehličím a pryskyřicí, světlo rozžatých svicí zahání tmu. Přichází první neděle adventní, hned potom sv. Ondřej, Barborka, Mikuláš, v kostele zní rorátní zpěvy se svými křehkými melodiemi, mihne se Lucie a pak už je adventu nakrátko a blízko blízoučko ten tajemný svátek rozžářených tváří. Advent je doba poetická, je vážná, ale není smutná, z hlubin staletí znějí dávná proroctví přinášející naději. Jako poutníka proměňuje krok za krokem cesta k cíli, tak se pod mateřským zrakem Mariiným proměňujeme i my, jdouce den za dnem časem adventním.

Jak vlastně vznikl advent? K tomu se musíme vypravit hluboko do minulosti, a to do jižní Francie a Španělska. Tam pociťovali potřebu asketické přípravy na Vánoce, protože se v předvečer slavnosti Zjevení Páně uděloval křest. Slavnost Narození Páně 25. 12. má římský původ, Zjevení Páně 6. 1. zase přišlo z východu. Časem si křesťané oba svátky vzájemně vyměnili a zařadili oba do svého vánočního kalendáře. Ve Španělsku trval advent koncem 4. stol. tři týdny a podle přání biskupů měl být vyplněn hojnější modlitbou a návštěvou bohoslužeb. Avšak v Galii, jak se tehdy nazývala Francie, dostal advent postní ráz. Bylo to tím, že se napodobila postní doba před Velikonocemi, kdy se také v jejich předvečer – na Bílou sobotu – křtilo. Postní doba trvá 40 dní, a tak se obdobně před Vánoce předřadil čtyřicetidenní půst. Vzhledem k tomu, že soboty a neděle nikdy nebyly postními dny, bylo potřeba od Zje-

vení Páně zpět osmi týdnů. Tak vznikla postní doba nazvaná „Půst sv. Martina – latinsky *Quadragesima sancti Martini*“, jež začínala svátkem sv. Martina z Tours 11. listopadu a končila 5. ledna následujícího roku.

V Římě postupovali jinak. Nemysleli na postní přípravu, ale již ve 4. stol. upravili liturgicky poslední neděle před vánočními tak, aby připomínaly předcházející události: vystoupení sv. Jana Křtitele a zvěstování anděla. Adventní doba v tomto pojetí existovala již v době papeže Řehoře I., jehož pontifikát spadá do let 590–604. Posléze v 8. a 9. stol. umístili v liturgických knihách adventní mše sv. na začátek církevního roku. Pozorujeme, že zatímco v Galii se na Vánoce připravovali asketicky, v Římě zvolili přípravu liturgickou.

Za Karla Velikého a jeho nástupců ovlivnil církevní zvyky galské obřad římský a okolo r. 1000 proběhlo pogaštění římské liturgie. Výsledkem bylo, že

advent dostal postní ráz, začalo se užívat fialové liturgické barvy, nezdobily se oltáře, vynechalo se „Sláva na výsostech Bohu“ a „Bože, chválíme Tebe“, nezněly varhany. V pozdním středověku se advent ustálil v rozsahu čtyř týdnů. Začíná nedělí nejbližší svátku apoštola sv. Ondřeje 30. 11. Z toho důvodu dostal světec přídomek „vrátný adventu“. Rorátní mše sv., které se k počtě P. Marie sloužily v sobotu a později i během týdne, máme doloženy k r. 1570. V tomto pojetí jsme donedávna znali advent z kostelů i my.

Poslední liturgická reforma odstranila jeho postní charakter a liturgicky jej dobudovala: mešní modlitby na každý den, výběr čtení z Písma sv., dvě adventní preface. Chvalozpěv „Sláva na výsostech Bohu“ se sice tak jako v postě nezpívá, ale to proto, aby tím radostněji zazněl z úst andělů ve vánoční noci.

Adventní doba má dvě části:

1) od 1. neděle adventní do 16. 12. včetně, kdy liturgické

texty kladou důraz na druhý příchod Páně na konci věků;

2) od 17. 12. do 24. 12., kdy si připomínáme události bezprostředně předcházející zrození Spasitele.

V posledních letech v našich chrámech zdomácněl adventní věnec. Jeho kruh vyjadřuje společenství lidí s Bohem i mezi sebou navzájem, zelené jehličí znamená naději života uprostřed odpočívající zimní přírody. Čtyři fialové svíce, které se postupně každou nedělí rozžihají, jsou symbolickými hodinami dnů a týdnů, které do Vánoc zbývají. Jejich plamen je přicházející Kristus sám – světlo světa.

Ať je naše letošní adventní cesta požehnaná, den za dnem niterně prožitá, ať spěje k horizontu věčnosti. „Až skončí naše pozemské putování, přived' nás, Otče, do věčného domova, kde tě s blahoslavenou Bohorodičkou Pannou Marií, s apoštolý a mučedníky a se všemi svatými budeme navěky chválit a oslavovat skrze tvého Syna Ježíše Krista.“ (Eucharistická modlitba)

Pavel Vácha

Otevřete své brány Vykupiteli!

24. prosince 1999 před půlnoční mší svatou zahájí Jan Pavel II. otevřením Svaté brány v bazilice sv. Petra slavnostně Jubilejní rok.

Začátek Jubilejního roku bude uveden starým liturgickým obřadem: Pontifex maximus otevře Svatou bránu ve velechrámu sv. Petra v Římě. Tato bazilika má pět vchodů, z nichž jeden je otevřen pouze v Jubilejním roce.

Symbol brány

Na každý chrám nahlížíme jako na bránu nebes. V Jeruzalémě mohl každý věřící jednou za rok v Den smíření projít chrámovou branou až do velesvatyně, kam směl jinak vstoupit jen velekněz.

Katolický ritus přijímá tuto biblickou symboliku: Nejvyšší kněz, jediný, kdo smí otevřít Svatou bránu, připravuje tak pro Boží lid velké odpuštění, plnou a dokonalou milost.

Svatá brána se poprvé otevřela v roce 1423 v lateránské bazilice božského Vykupitele a slouží jako znamení. Připomíná nám

přechod od hříchu k milosti, k jehož uskutečnění je povolán každý křesťan. Ježíš řekl: *Já jsem dveře* (Jan 10,7), aby ukázal, že k Otcům nemá přístup nikdo kromě něho. Toto Ježíšovo sebeurčení dokazuje, že ON je jediným Vykupitelem, kterého poslal Otec. Je pouze jeden přístup do života společenství s Bohem: tímto přístupem je Ježíš, jediná a absolutní cesta spásy. Jen na něho se může vztahovat slovo žalmisty: *To je brána k Pánu, jí vstupují jen spravedliví* (Ž 118,20).

Ve chvíli, kdy papež jako první ve Svaté noci z 24. na 25.

prosinec 1999 překročí práh Svaté brány, ukáže Církvi a světu svaté evangelium, které je pramenem života a naděje v příštím třetím tisíciletí.

Skrze Svatou bránu, která je o tisíciletém jubileu symbolicky větší, bude Kristus uveden hlouběji do Církve, svého Těla a své Nevěsty. Tak chápeme, jak smysluplný je výrok sv. apoštola Petra, když píše, že spojení s Kristem i my jsme *živými kameny a duchovním chrámem, svatým kněžstvem, které přináší duchovní oběti Bohu příjemně skrze Ježíše Krista* (1 Petr 2,5).

František Jouve

Rok jiný než ostatní

Rok 2000 – slavnost víry

Rok 2000 není jen vzpomínka nebo památka v obyčejném smyslu nějakého výročí. Nachází se ve zcela jiném řádu. Jedná se spíše o novou aktualizaci tajemství, které se uskutečnilo před 2000 roky v Marii. Je to dnes pro nás tajuplný »vstup« centrální události, která rozdě-

lila lidské dějiny na dvě části (před Kristem a po Kristu). Od tohoto časového bodu jde lidstvo a vesmír vstříc slávě, která byla tehdy vložena do těla, do srdce hmoty. Svět je již zachráněn, to znamená posvěcen, zbožštěn, ale zatím ještě ve skrytosti a v těhotenství.

Otcovo požehnání

Když jsem byl malé dítě, vzpomínám si, že mi byl otec velmi nakloněn a miloval mě. Pak jej matka spolu s námi dětmi opustila. Začal jsem hledat jeho lásku, jeho pozornost, jeho pohled, ale nacházel jsem u něho jen lhostejnost. Tak mi scházel tatínek a v naší rodině přibývalo neklidu a zranění.

Dlouhá léta jsem nemohl najít svou cestu, hledal jsem mnoha směry, ale vždy jsem skončil ve slepé uličce.

Pak jsem poznal Pána a předal jsem mu svůj život. V Medžugorje jsem našel kněžské povolání. V tom okamžiku jsem poprvé cítil ruku nebeského Otce na sobě a věděl jsem, čím je pro mne jeho vůle.

Přerušil jsem svá studia, obrátil jsem se zády k dosavadnímu životu a vstoupil jsem do společenství Blahoslavenství.

19. března na svátek svatého Josefa mě navštívil ve společenství můj otec. Během společné modlitby v kapli jsem pocítil vnitřní nutkání, abych požádal svého otce o požehnání pro svou cestu. Po mém pohnutém a neklidném životě jsem prostě potřeboval pro svou cestu zvláštní otcovo požehnání. Cítil jsem, že tímto malým aktem chce Bůh pomoci i jemu, aby znovu objevil své otcovství. I když nebyl praktikující katolík, poprosil jsem ho a on mi udělal na čele křížek. Byla to pro mne pečeť. Nikdy předtím mě můj otec nepožehnal a nikdy jsem jej neprosil o žádnou radu. Nyní jsem měl požehnání svého otce, který nám opět daroval smíření a pokoj a rány minulosti se začaly hojit.

Díky, nebeský Otče!

B. O.

LITURGIE

Jubileum má liturgický řád. Každý svátek je aktuální přítomnost. Kristovo tajemství, které se slaví, působí, že tajemství mě zastihuje zde a dnes. Jeho přítomnost je pro mne současná.

Osvobozen od tlaku času a prostoru klade Kristus své tajemství do každého okamžiku a na každé místo, aby se každý člověk stal současníkem jeho života zde na zemi.

Pro rok 2000 to znamená, že Bůh připravuje nové vylití svého Ducha: na naše ztrápené lidstvo, na naši planetu, která se zmitá v křečích, na naši bolestně roztrženou církev, na naše zoufalá srdce. Vylití, které i když v jiné formě je totéž, jakého se dostalo Marii, skrze niž se Bůh stal jejím dítětem a mým bratrem.

Čas není věčným novým počátkem. Není to nekonečně cyklicky se vracějící stejná perioda. Nikoli. Čas je cílově zaměřen, vychází z Božího Srdce, ze kterého vzešlo stvoření, a najde svůj cíl před Boží tváří, až bude člověk patřit na Boha. Jubileum 2000 je rozhodující práh na této cestě. Obrací náš pohled na příchod Zachránce ve slávě.

Prožívat tento přechod, to znamená připravovat a urychlovat přechod dějin do slávy a času do věčnosti.

Pak přejde celé lidstvo od své dětské křehkosti ke svému králi v jeho majestátu. Od dítěte v jeho chudičkém těle k Bohu v jeho plném světle.

»Všechny jubilejní roky jsou jako pozvání na svatbu.« (Jan Pavel II.) Tento rok 1999 je jako poslední čekání zamilovaných. Čas zasnoubení, aby se zvedla opona naší svatby. S pohledem obráceným ke kráse Ženicha jsme v očekávání slavnosti, která se připravuje. – Tak tkáme spolu s ním bílý šat nového lidstva.

Rok 2000 je Jubileum svatby lidstva se svým Stvořitelem, který se s ním spojil ve věčné

Rok za rokem tiše plyne a Kristův příchod je stále blíž a blíž. Kéž bychom se stále více blížili k věčnému cíli, tak jak on k nám přichází stále blíže! »Blážený služebník, kterého Pán, až přijde, najde, jak bdí!«

Kardinál Newman

smlouvě, která nikdy nemůže být zrušena. Miloval je po všechen čas a navždy.

SMÍŘENÍ

Ve velké eucharistické slavnosti Jubilea jako v každé jiné mši svaté přichází vyznání vin *Mea culpa* před zpěvem Gloria. „*Nejsem hoden*“ připravuje svaté přijímání. Aby byl jásot harmonický a radost mohla přetékat, chceme zmnožit úkony odvahy a pokory, které stanovila církev především ve velkých prosbách o odpuštění Jana Pavla II.

Kéž by počet takových vzájemných vyznání se rozmnožil v našich národech, v našich rodinách, na našich pracovištích... Odpuštění předpokládá očistění paměti, které Jan Pavel II. často vyslovil. Je k tomu třeba úkon odvahy i pokory; jen ten nás zbavuje minulosti a umožňuje nám, abychom byli připuštěni do budoucnosti.

Ale aby nám mohlo být darováno odpuštění, musíme jít ještě dále: padnout před Otcem na kolena, nechat se od něho obejmout, přitisknout na jeho srdce... v této svátosti světla a smíření přijímáme paprsky Ducha svatého, které vycházejí z čistého Ježíšova zraku, aby nás uzdravily.

Kéž miliony zpovědí, ke kterým jsme přiklekli v roce 1999, spojí lid pokřtěných, aby byl volný a mohl celý rok 2000 tančit v Otcově domě.

Feu et Lumière 60/99

Překlad -lš-

Z homilie při liturgii podpisu postsynodální exhortace

Zvláštní synodální shromáždění biskupů Asie zkoumalo situaci v Asii a v celém asijském kontinentu z perspektivy příkazu, který dal Bůh, aby se evangelium hlásalo všem národům. Učinili jsme tak s vědomím, že svět pokračuje ve stále nových možnostech rozvoje a že křesťané mají svou zvláštní odpovědnost na prahu třetího tisíciletí. Společně jsme hledali, abychom rozpoznali znamení času očima víry a srdci pastýřů. To znamenalo »sdílet radosti a naděje, bolesti a úzkosti« (GS 1) všech Kristových následovníků na tomto kontinentě. Synod nebyl jen hlubokou zkušeností bratrství v biskupské službě, ale především významným setkáním s Kristem, který radosti a smutky světa bere za své vlastní.

Synodální otcové naslouchali myslí a srdcem, jak se ptají národy Asie řadou jazyků: »Která brána vede k životu?« A slyšeli jsme Ježíše, jak říká: »Já jsem brána.« Ano, Ježíš je branou, která vede k životu.

Slyšeli jsme, jak Asiáté křičí: »Kdo nám otevře bránu?« Zde je Kristova odpověď: »Já ji otevřu a povedu vás k životu!« Slyšeli jsme hlas národů Asie, jak žádá: »Jak otevřeš bránu a jak nás povedeš k životu?« Ježíš odpověděl: »Dám za vás

svůj život.« Asie se tedy ptá: »Jak dáš za nás svůj život?« Kristova odpověď uchvacuje nás všechny: »Učinil jsem tak na Kalvárii a pokračuji v tom, že se vám dávám ve svém mystickém Těle, v Církvi, a ve svém Těle svátostném, v Eucharistii, která je darem za spásu světa!« Synod byl horoucím potvrzením víry v Ježíše Krista, Spasitele; zůstává výzvou k obrácení, aby Církev v Asii se stávala stále více hodnou milosti, které

Bůh nepřestává udělovat.« (Srov. Eccl. in A., 4.)

Církev v Asii jsou relativně malé z hlediska počtu svých členů, ale projevíly se jako velké ve věrnosti Kristu a evangelium také v dobách pronásledování. Jsou to církve, které poznaly

prolévání krve, a velký počet asijských mučedníků je nepochybně jejich velkou slávou. *Te martyrur candidatus laudat exercitus* (Chváli tě zářivý zastup mučedníků). Křesťané jako Ondřej Kim Tae-gon, sv. Pavel Miki, sv. Vavřinec Ruiz a sv. Ondřej Dung-Lac a nespočetní další svatí mužové a ženy tohoto kontinentu ukazují, v jaké plnosti může Kristova milost pronikat do srdcí asijských národů.

Z těchto nezapomenutelných svědectví se asijské církve učí cestám lásky a láskyplné služby a chápou, že důležitým plodem lásky je spravedlnost. Je to jistě dílo Ducha svatého, že asijské křesťané se stavějí stále více na obranu lidské důstojnosti a hledání spravedlnosti. Tato služba lidské osobě není založena na iluzích ideologií, ale na respektování Božího tvůrčího činu, který stvořil člověka k vlastnímu obrazu (srov. Gn 1,26). Křesťané vynakládají nesmírnou energii v praktické lásce a podpoře osvobození člověka v poslušnosti k přikázání Pána, abychom se milovali navzájem, tak jako on nás miluje (srov. Jan 13,34).

V některých případech asijské křesťané žijí v zemích zraněných konflikty, které se často prezentují jako důsledky náboženství. Jaká je to parodie au-

tentické víry! Jaká je to nevěrnost nejen evangelium, ale také velkým intuicím asijských náboženství, která různým způsobem učí toleranci a dobrotě! Členové různých náboženství musí ukázat důrazně, že náboženství a pokoj jdou ruku v ruce!

Kéž by zde byl také pokoj pro náboženství. Usilujte, aby svoboda víry a kultu byly respektovány ve všech částech tohoto kontinentu. Kde jsou popřena tato základní práva, tam se hrouští celá budova lidské důstojnosti a svobody. Církev v Asii pozoruje zřetelně, že v některých částech Asie je výslovně zakázáno hlásání víry a náboženská svoboda je systematicky omezována (srov. 23). V těchto situacích vydává Církev svědectví tím, že »bere na sebe svůj kříž« a současně vyzývá vlády, aby uznaly náboženskou svobodu jako základní lidské právo.

Protože Asie trpí hluboce ranou rozdělení mezi křesťany, synod vyzývá všechny Kristovy následovníky, aby se snažili s větším úsilím, aby byli *stejněho smýšlení a všechny pojila jedna láska* (Fil 2,2). Současně žádá asijskou církev, aby se věnovala *colloquium salutis*, spásnému dialogu s příslušníky jiných náboženství a se všemi lidmi dobré vůle. V tomto dialogu musíme pronášet pouze slova, která jsou slovy ukřižovaného Ježíše Krista.

Církev v Asii vyzývá asijské národy, aby rozjímaly o osobě Ježíše ukřižovaného, který nás vede skrze temnoty k bráně, která se otevírá plnosti života, po němž dychtí lidstvo.

Mluvíme o životě, který k nám přichází nikoliv, když se vyhýbáme bolesti světa nebo ji zakrýváme, ale když ji proniká a přetváří síla úplné lásky, kterou nejzřetelněji symbolizuje Srdce Ježíšovo, probodené na kříži. Je to láska, která umožňu-

„Církev v Asii“

V sobotu 6. listopadu 1999 podepsal Jan Pavel II. v katedrále v New Delhi nástroj apoštolského magistéria, který organickým způsobem představuje výsledky zvláštního biskupského synodu pro Asii, který se konal ve Vatikáně ve dnech 19. dubna až 14. května 1998 a představuje pastorační program nové evangelizace asijského kontinentu.

Dokument má úvod, sedm kapitol a závěr. »Národy Asie potřebují Ježíše Krista a jeho evangelium, protože tento kontinent žízní po živé vodě, kterou mu může dát jen on. Církev v Asii v důvěře v Pána, který neopouští ty, které povolal, naplňuje s radostí svou pouť vstříc třetímu tisíciletí. Jedinou její radostí je sestoupit a podělit se s obrovským množstvím národů Asie o nesmírný dar, aby i ona přijala lásku Ježíše Spasitele. Jedinou její ambicí je pokračovat ve službě lásky, aby všichni obyvatelé kontinentu měli život a měli ho v hojnosti«. Tento úžasný úkol svěřuje papež Marii, Matce Vykupitele, ke které křesťané Asie chovají velkou lásku a úctu a kterou uctívají zbožně jako Matku svou a Matku Kristovu. »Marii svěřuji Církev v Asii na prahu třetího tisíciletí křesťanské éry s důvěrou v její sluch, který vždy naslouchá, v její srdce, které vždy přijímá, a v její přímluvu, která nikdy nezklame.«

Očistec – předsíň nebe

Co se stane s lidskou duší po smrti? Biblicky zdůvodněná a křesťanskou tradicí doložená víra v očistec je pro mnohé lidi nevěrohodná. Jak je jim možno tuto nauku zprostředkovat?

5. Očistec, místo utrpení, milosrdenství a radosti

Očistec je nepochybně místem palčivé bolesti, která pramení z dosud nenaplněné touhy po Bohu. Nebo také: Očistec není nic jiného než překážka lásky k Bohu.⁽¹¹⁾ Kateřina důrazně trvá na tom: Tato bolest je tak velká, že ji není možno nijak popsat. Ale v míře, v jaké postupuje očišťování, bolest se zmenšuje.⁽¹²⁾

Postižené duše však současně chápou: To, co trpíme, je Boží milosrdenství ve srovnání s tím, co bychom si zasloužili: »Nyní nahlížejí, co to znamená Bůh«. Proto »vidí, že jim bylo prokázáno veliké milosrdenství«. A tak logicky, ale pro nás lidi překvapivě, Kateřina pokračuje: Duše v očistci »trpí

tato bolestná muka rády a nechtěly by se zřít ani jejich části, protože se jim zdá, že si je spravedlivě zasloužily a že je to tak správně zařizené«.⁽¹³⁾

Když teologové říkají, že pozemský život je »začátkem« věčného života, pak to v plné míře platí o očistci. Tyto duše mají již absolutní jistotu: »Jsou na věčnosti, a to na správné straně, a v tom spočívá hluboké moře pokoje a radosti«.⁽¹⁴⁾ Kateřina proto učí: »Nevěřím, že je nějaká spokojenost, kterou je možno přirovnat k jejich, vyjma spokojenosti, jakou mají svatí v nebi. A tato spokojenost každým dnem v těchto duších Božím působením roste, protože každý den ubývá překážek pro odpovídající Boží působení.«⁽¹⁵⁾

6. Nezbytnost očistce

Nemohl by Bůh duším očistec jednoduše prominout? Ne, protože duše by šla raději »do tisíce pekel, kdyby si mohla vybrat, než aby se zjevila před Bohem ne zcela očištěna«.⁽¹⁶⁾ Přítomnost viny je v rozporu s božským určením člověka. Proto je očistec »pro ně nezbytný proces proměny člověka«, v níž se stává „schopný Krista“, „schopný Boha“, a tak schopný pro jednotu, pro Communionem sanctorum – společenství svatých. »Kdo jen trochu realisticky uvažuje o člověku, pochopí nezbytnost takového stavu...«⁽¹⁷⁾

Jednodušeji a v lidové mluvě říká M. Sima: „Můžeme si představit mladou dívku, která by šla v ušpiněných šatech a rozčuchaná na svůj první ples?“⁽¹⁸⁾

Protože tato duše má hluboký a přesvědčující obraz o Bohu, je pro ni představa předstoupit před něho »ušpiněná« naprosto nesnesitelná.

7. Můžeme se za duše modlit?

Ano, to nám dokládá Písmo svaté a praxe Církve, a můžeme k tomu dodat: Setkáváme se s tím i v jiných náboženstvích. Není to určitý druh »smlouvání« s Bohem? Nikoliv, jedná se spíše o křesťanskou solidaritu a lásku, pro které hranice smrti neplatí.

8. Mohou nám duše v očistci pomáhat?

Možnost pomoci je oboustranná: od žijících těm, kteří odešli, a od zemřelých svatých a duší v očistci nám.

9. Jak dlouho trvá očistcový oheň?

Lidové časové údaje jsou jen jako berla, abychom vyslovili hlubší pravdu. Očistcový oheň je svou podstatou výrazem Boží spravedlnosti, a proto je velmi rozdílný. Člověk vyjadřuje podle své představivosti kvantitativně – v časových údajích – to, co je především otázkou kvality: podle intenzity utrpení. Jak si máme představit »čas« po smrti, nevíme.

10. Mohou se duše v očistci zjevovat?

Je to choulostivá otázka vzhledem k lovcům senzací a pověrám. Můžeme si připomenout případ Dona Bosca: dohodl se se svým přítelem, že ten, kdo zemře první, podá o sobě svému příteli z onoho světa zprávu. Tento přítel skutečně zemřel a dal své znamení spojené s výstrahou takových dohod se pro příště vyvarovat. Vyvolávání mrtvých je křesťanům zakázáno.

Ale u Matouše čteme: *Po jeho vzkříšení vyšlo mnoho těl svatých zesnulých z hrobů, vešli do Svatého města a ukázali se mnoha lidem.*⁽¹⁹⁾ Také zjevení na hoře Tábor (Mojžíš a Eli-

áš) musíme v tomto smyslu brát vážně: nemůžeme mrtvého vyvolat, kdy se nám zachce, ale v ojedinělých případech se s Božím dovolením může »ukázat« a upozornit na sebe. Kdo ovšem nevěří na posmrtný život, musí tuto možnost logicky popírat, což se také děje.

Ve skutečnosti existují jevy, které souhlasí s učením Církve. Nikomu se nebrání, aby po vážném ověření a po vyloučení parapsychologických fenoménů bral jednotlivé zprávy o duších v očistci vážně.⁽²⁰⁾ A to tím spíše, že taková »zjevení« se vyskytují u všech národů světa. Zvláště často se dějí bezprostředně po smrti.

Mohli bychom uvést mnoho příkladů. Ale o to nyní nejde. Mnohem důležitější je: Víra ve věčnost předpokládá, že očistec je podle požadavků zdravého rozumu onen »chybějící článek« mezi vírou v nebe a zkušeností, v jakém průměru žije mnoho lidí. Byla by to nezralá představa, že tito jinak »dobří« lidé by mohli navzdory své polovičatosti vstoupit přímo do Božího společenství. Na tuto otázku odpovídá nauka o očistci. Ano, námitka je správná, neboť takoví, jací jsou, nemohou předstoupit před Boha, i když jejich zásadní rozhodnutí bylo správné. Proto potřebují všichni očištění, které, díky Bohu, je za hranicí života opravdu možné. Z tohoto pohledu můžeme souhlasit s neznámým autorem, který řekl: »Očistec je jedna z nejhumnějších a nejkrásnějších představ, na jakou můžeme pomyslet.«

Poznámky:

⁽¹¹⁾ 12. kapitola;

⁽¹²⁾ 2. kapitola;

⁽¹³⁾ 16. kapitola;

⁽¹⁴⁾ Guitton, Myšlenky, 103;

⁽¹⁵⁾ 2. kapitola;

⁽¹⁶⁾ 14. kapitola;

⁽¹⁷⁾ Ratzinger: Eschatologie, 188;

⁽¹⁸⁾ Simma: Zážitky, 60;

⁽¹⁹⁾ Mt 27,53;

⁽²⁰⁾ srov. Simma: Zážitky; jeden zážitek mi vyprávěl můj vlastní otec;

je křesťanskou svatost. Probouzí a hlásá láskyplnou solidaritu s potřebnými, respekt a otevřenost vůči každé lidské bytosti a vůči každému národu. **Nikdo at' se nebojí Církve!** Jejím jediným cílem je sledovat misii služby a lásky Kristovy, aby jeho světlo mohlo ještě více zářit a aby život, který on dává, mohl být přijatelnější pro ty, kteří nenávidí své povolání...

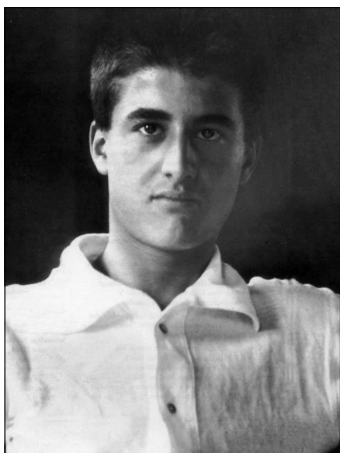
Není otázkou, jestli Církev může říct lidem něco podstatného, nýbrž jak jim to může říct jasným a přesvědčivým způsobem (srov. 29).

Kéž Maria, »úsvit mystického dne«, vás shromáždí kolem sebe, aby vás posílila k splnění úkolů, kterým máte dostát. Z její přímiluvy nechť svatá Církev čerpá sílu, aby mohla až do konce splnit poslání svěřené Kristem.

Podle L'Osservatore Romano
7. 11. 1999, překlad -lš-

Ve škole Boží radosti

Bl. Petr Jiří Frassati (1901–1925)

Petr Jiří Frassati se narodil 6. dubna 1901 v Turíně. Jeho matka Adéla Ametisová byla malířkou. Jeho otec, velký agnostik, byl zakladatelem a vydavatelem liberálního deníku La Stampa, který byl v Itálii velmi úspěšný. Byl vlivným italským politikem, senátorem a velvyslancem v Německu.

Petr Jiří Frassati se svým otcem

Petr Jiří a jeho mladší sestra Lucina byli vychováni nejdříve doma a pak šli spolu nejdříve na státní školu a později do školy vedené jezuity. Zde začal chodit denně na mši svatou a dostal povolení přistupovat denně ke svatému přijímání. Modlitba se stala pevnou součástí každého jeho dne. Velmi rád četl Bibli, zvláště listy sv.

»V Petru Jiřím Frassatim vidíme člověka osmi blahoslavenství, milosti evangelia a radostné zvěsti, jenž v sobě nese radost ze spásy, kterou nám nabízí Kristus. Pojd'te a podívejte se, jak tento muž žil osmero blahoslavenství!« Těmito slovy popisuje Jan Pavel II. mladého Itala v projevu ke studentům 20. května 1990, kdy byl blahověřen.

Pavla a Matoušovo evangelium. Četl je všude, v dopravních prostředcích, na ulici, ve svém pokoji. A když se ho někdo zeptal na obsah jeho oblíbené knihy, řekl: »Slova věčného života!«

Srdce pro chudé a trpící

Svatá Eucharistie a nejsvětější Panna Maria byly dva sloupy duchovního života Petra Jiřího.

Když se jeho kamarádi jednou s křikem hrmuli do školní brány, byl jediný, kdo si všiml smutku ve tváři dohlížejícího pedagoga. »Co se stalo?« zeptal se a dověděl se, že mu právě zemřel jediný syn ve věku 14 let. Jiří sklopil oči, zůstal chvíli u něho, aby ho potěšil. Přesně za rok řekl tomuto otci: »Dnes je výroční den smrti vašeho syna, budu se za něho modlit při mši svaté.«

V roce 1918 vstoupil do konference sv. Vincence a věnoval

Petr Jiří Frassati se svou sestrou

»Ježíš mě navštěvuje každé ráno ve svatém přijímání a já mu oplácím, nakolik je toho moje chudá duše schopna, tím, že navštěvuji jeho chudé.«

velkou část svého volného času podpoře nemocných a potřebných, staral se o sirotky a o vojáky, kteří se vraceli z první světové války. Při tom se setkával s obtížnými situacemi: rozdělené rodiny, nemanželské děti, muži přicházející z trestu. Osvojil si Kristův názor: *Kdo je bez viny, hod' první kámen* (srov. Jan 8,7).

Celé okolí začalo žasnout nad mimořádnými přednostmi tohoto muže, který byl vždy ochoten posloužit chudým velkodušným, radostným a prostým způsobem.

Jeden výrok Petra Jiřího nám dává tušit hloubku jeho víry: *»Žít křesťansky je ustavičné odříkání, stálá oběť, která ovšem netísni, když pomyslíme, že těch několik málo let prožitých mezi bolestmi má malou váhu v porovnání s věčností, kde panuje nikdy nekončící radost a kde se budeme těšit nepředstavitelnému míru. Musíme se celou silou držet víry: Čím by byl náš život bez ní? Ničím. Žili bychom zbytečně.«*

Co jste to udělali s mým synem?

Jeho rodiče, zvláště jeho matka, pozorovala, jak jejich syna nezadržitelně přitahuje katolická víra, a pokoušeli se všemožně, aby jej od toho odvrátili. Měli strach, že by se dokonce mohl stát knězem. »To by bylo lepší, aby neudělal státnice a pak zemřel.« Otec Jiřího, který byl rozčarován změnou, kterou se ubíral život jeho syna, zeptal se faráře: »Co jste to udělali s mým synem?« Vždy snil o tom, že jej udělá ředitelem svých novin La Stampa.

Žil život v jeho plnosti

Petr Jiří, kterého přátele žertovně nazývali »Robespierre«, byl sportovní typ a vášnivě rád provozoval horolezectví se skupinkou svých přátel, kteří si říkali »Vykiččené typy«. Zde na-

cházel místo pro svůj apoštolát: »Snažte se, aby vaše duše byla silnější než vaše svaily. Až se vám to podaří, budete dobrými apoštolů víry v Boha.« Navštěvoval opery, divadla a muzea; miloval umění a hudbu, znal zpaměti mnoho veršů z Danta a Goetha. Byl také jediným z rodiny, kdo uměl jezdit na neposedném koni svého otce. Petr Jiří miloval život a žil jej v plnosti. Svou malou neřest, kouření, mi vysvětloval těmito slovy: »Matka vždy kouřila, když mě kojila.« Rád zpíval, ale bohužel falešně. V kostele sedával tro-

chu stranou a pak zpíval z plných plic. Když ho někdo upozornil na to, že zpívá falešně, odpověděl: »Počítá se to, že někdo zpíval!«

Karl Rahner, který byl o něco mladší než Petr Jiří, o něm napsal: »Jeho víra byla prostá všeho lidského rozumování. Frassati nebyl křesťanem ani kvůli generačnímu konfliktu proti liberální a antiklerikální generaci svých rodičů, ani z nějakého kulturního motivu. Jeho víra byla zakořeněna v nejvlastnější podstatě křesťanství: Bůh žije. Modlitba je výraz lidské existence. Svátosti jsou pokrmem pro věčný život. Všeobjímající bratrství je zákonem lidských vztahů.«

Chudí a trpící byli jeho pány, pokládal to za poctu, že jim

může sloužit. Jeho milosrdenství nespočívalo v tom, že dá druhým něco, nýbrž sám sebe.

Obdivuhodný ohlas

Krátce před dokončením studií onemocněl Petr Jiří dětskou obrnou, kterou si uhnal v chudinských čtvrtích Turína. Když umírala jeho babička, nikdo si nevšiml, že i on je na odchodu z tohoto světa. Dokonce mu vyčítali, že právě teď musel onemocnět. Po šesti dnech strašného utrpení zemřel 4. července 1925 ve věku 24 let. Poslední jeho starostí byli chudí. V předvečer své smrti ochrnulou rukou a sotva čitelným písmem připomínal jednomu příteli, že je třeba zajistit injekce jednomu svěženému chudákovi.

Zpráva o jeho smrti se rychle rozšířila v celém Turíně. Mnoho lidí spěchalo k jeho domu, aby jej naposled spatřili: lidé z ulice, řemeslníci, matky s dětmi. Kostel, ve kterém se konal jeho pohřeb, nestačil pojmut lidí ze všech sociálních vrstev. Všichni přišli, aby vzdali poslední poctu tomuto mladému muži. Jeho rodiče, kteří zažili tento nepochopitelný nával, dověděli se tímto způsobem, jak si lidé cenili jejich syna.

»Vidím kolem postavy chudého, nešťastného zvláštní světlo, světlo, které my nemáme.«

Petr Jiří byl docela obyčejný mladý muž, student, velkodušný, veselý... S vášnivou oddaností se zasazoval za ty nejchudší a vyzařoval onu radost, která není z tohoto světa: radost blahoslavenství.

V roce 1981 byla otevřena jeho rakev. Jeho tělo zde bylo v neporušeném stavu. Rok Velkého jubilea je 75. výročí jeho smrti. Z podnětu papežské rady pro laiky budou jeho ostatky přeneseny do Říma a zůstanou zde od června až do srpnového světového setkání mládeže.

Feu et Lumière 93

Rozhovor s P. Vojtěchem Vítem OSB

Otče Vojtěchu, už dlouho pobýváte v cizině. Povězte mi, jak to všechno začalo?

Deset let jsem žil a studoval v Belgii, přitom trochu cestoval po západní Evropě a přes pět let jsem pracoval jako misionář a středoškolský kantor v katolických misiích v Africe. Letos je tomu 38 let, kdy jsem přišel opět jako misionář mezi naše krajany do Cicera ve státě Illinois na americkém středozápadě.

Kdy, odkud a jak jste vyrazil do vzdálených končin?

Šel jsem vždy za šepotem svého šéfa – Krista Pána. Dnes vidím, že moje putování životem bylo dost přirozené – bez zatáček, i když vedlo několikrát po kameni a kopcích. Světem se mi putovalo celkem radostně, protože jsme na cestu vyrazili z Břevnova v máji 1946 ve třech. Moji spolubratři – Řehoř František Jedlička, rodák z moravského Rajhradu, a Maurus Ladislav Pouček od Nového Knína – měli za sebou jáhenské svěcení, já pouze dva semestry na teologické fakultě v Praze. Z Prahy jsme měli namířeno do Belgie. Po dvou dnech cestování jsme všichni tři dorazili šťastně do benediktinského kláštera sv. Ondřeje u krásného středověkého města Bruggy v západních Flandrech.

Proč jste odešli z Břevnova tři spolubratři na studia do Belgie?

Náš představený, tehdy ještě mladý konventní převor, Anastáz Opasek měl přehled o světě. Studoval v Itálii a zřejmě z poválečného politického dění v Praze vytušil, že se v Moskvě chystá něco na naši republiku. Byla to vskutku předvídativá iniciativa. Klerik – jáhen Řehoř František Jedlička, pozdější dlouholetý duchovní správce břevnovské farnosti sv. Markéty, se po několika měsí-

cích z Belgie vrátil. Nedělal mu dobře deštivé belgické počasí. Klerik Placid Walter v Itálii vážně onemocněl tuberkulózou. Kolega Maurus Pouček a já jsme pak zůstali po únoru 1948 na studiích v Belgii jako exulanti. Bratr Maurus byl vysvěcen na kněze roku 1948 a potom byl poslán svatoondřejským panem opatem na katolickou univerzitu do Lovaně, aby studoval historii. Dosáhl licenciátu a toužil po dalším studiu bohosloví. Mne za ním poslali v roce 1952, rok po mém kněžském svěcení. Studovali jsme v klášteře Panny Marie na Mont César, kde jsou také benediktini jako v Saint André a Maredsous.

Co se událo během roku 1956?

Když se na podzim roku 1956 bouřilo dělnictvo s inteligencí v Maďarsku, vyšlehl v našich myslích plamének naděje, že se pohnou ledy ve Východním Německu, v Polsku i u nás. Nedělo se však nic a my jsme si s Maurem řekli, že náš exil potrvá zřejmě dlouhá léta. Co tedy dál? V té době měl o nás oba živý zájem opat Dominik Prokop z bavorského Rohru, kde se usadil se svou klášterní rodinou, vyhoštěnou z Broumova. Druhá nabídka nám přišla z Itálie, kde chtěl otec Cyril Stavěl spolu s bývalým otcem opatem Verzichem zakládat nové Emauzy. Už v roce 1954 se v Lovani zastavil při svém návratu z Říma svatopropokpský opat Ambrož Ondrák z Lisle v USA. Chtěl nám hned podepsat tzv. „Affidavit“ k pozvání do USA, ale protože jsme měli ještě dva roky studia před sebou, zůstali jsme v Belgii. O prázdninách jsme cestovali autostopem po Francii, Bavorsku a Itálii, abychom viděli, jak žijí a pracují naši řádoví spolubratři v těchto zemích.

Potom jste odjeli pracovat do misií. Kam?

Belgie měla v Africe kolonii Congo Belge a byla pověřena organizací OSN spravovat tehdejší území Rwanda – Burundi. Svatoondřejský klášter u Brugg měl kvetoucí misie v celé tehdejší provincii Katanga, rozlohou podobné Francii. Hlavní čtyři misijní stanice byly tehdy v hlavním městě provincie – Elisabethville, dnes Lubumbaši – a jméno Katanga bylo nahrazeno názvem „Šába“. V padesátých letech tam zemřelo na malárii a žlutou horečku několik misionářů poměrně mladého věku a opat Theodore Néve de Mevergnies potřeboval náhradu. Rozhodli jsme se, že bychom mu za jeho pohostinství mohli poděkovat prací v misiích. Věděli jsme, že tam belgická vláda platí laické i řeholní kantory, a tak bylo s klášterním i misijním ekonomem ujednáno, že naše školní platy budou splácet výdaje za naše studie. Od února 1948 zastavili komunisté posílání peněz z ČSR do USA, a tak nám dluh narůstal, ale nakonec jsme jej i přeplatili.

Porovnal byste vzájemné vztahy ve svatoondřejském opatství a na misiích?

V opatstvích sv. Ondřeje jsem poprvé pochopil a prožíval univerzálnost církve. Mezi 150 řeholníky bylo zastoupeno 23 různých národností ze všech světadílů – dokonce i Číňané, hindové a tři konvertité ze židovství a mnoho dalších. To bych v Břevnově asi nikdy neprožil. Taková pestrá kulturní mezinárodní „sešlost“ začne po několika letech zahřívát u srdce jako v rodině. Začnete se zajímat, co nabízejí písně, zvyky, dovednosti, muzika a humor lidí s odlišným mateřským jazykem, ale se stejnou adresou řehole sv. Benedikta. Stejnou atmosféru jsem prožíval i v misiích, kde se udělal kus dobré práce.

Pokračování na str. 12

Milostivá léta v dějinách Církve

3

1575: Sv. Filip Neri organizuje hostinu pro poutníky

226 - GREGORIUS XIII

Je to první jubilejní rok po Tridentuském koncilu. Řím se připravil na tuto událost s obzvláštní péčí a důkladností. Již v r. 1573 vyšlo nařízení určené majitelům hostinců a hotelů, které zakazovalo zvyšování cen. Bylo vybudováno mnoho nových cest, které měly usnadnit cestu poutníkům. Patří k nim mimo jiné ulice Merulana, která spojuje Laterán s bazilikou Santa Maria Maggiore. Papež Řehoř XIII. (1572–1585) se v předvečer Jubilejního roku obrátil s prosbou na kardinály, aby obnovili svůj způsob života a dávali věřícím dobrý příklad. Mezi kardinály v Římě se tehdy nacházel známý milánský arcibiskup Karel Boromejský. Charakteristickým rysem tohoto Jubilea byla přítomnost laických i řeholních sdružení, mimo jiné Bratrstva Nejsvětější Trojice poutníků, které založil sv. Filip Neri. Tento institut organizoval hostinu pro poutníky a sloužil jim v prostotě a pokoře.

1600: Velká účast poutníků

231 - CLEMENS VIII

Místní noviny *Římské zprávy*, které vycházejí každodenně, oznamují, že Svatý rok 1600, vyhlášený Klementem VIII. (1592–1605), je zatím nejzda-

řílejším Jubilejním rokem pokud jde o masovou účast věřících a především o mimořádnou zbožnost poutníků. To má dva důvody: katolická Církve začíná sklízet ovoce blahodárného Tridentuského koncilu a Evropa prožívá dočasné uvolnění po létech válek a nepokojů, které provázely tragické rozštěpení Církve luterským rozkolem. V Římě bylo založeno mnoho bratrstev, která se starají o poutníky a řeší problémy spojené s pohostinností a ubytováním nesčetných příchozích.

1625: Milostivé léto nemocných a vězňů

235 - URBANUS VIII

Svatý rok začíná uprostřed halasu třicetileté války, která trvá od r. 1618 do r. 1648. Papež Urban VIII. (1623–1644) vydává zákaz nošení zbraní a používání násilí na území Svatého města. V některých oblastech jižní Itálie se šíří epidemie moru. Aby zabránil jejímu proniknutí na území Říma, rozhodl, aby se poutníci shromažďovali v bazilice sv. Pavla za hradbami místo v bazilice Matky Boží v Zatibebí. Poprvé se duchovní milosti Jubilea vztahují i na ty, kteří z důvodu zdravotního stavu nebo omezení svobody se nemohou odebrat do Říma. Je to velmi významné opatření, které upravuje odpustkovou praxi, neboť ta se dosud vázala výlučně na pouť uskutečněnou do Věčného města.

1650: Svatý rok v obnovené bazilice sv. Petra

Tento Jubilejní rok na rozdíl od předchozího se koná v atmo-

236 - INNOCENTIUS X

sféře relativního klidu: třicetiletá válka skončila a způsobila řadu zvrátů v Evropě. Inocenc X (1644–1655) za velké účasti poutníků otevírá Svatý rok v bazilice sv. Petra, jejíž vnitřek byl k této příležitosti významně obnoven. Jedním z významných faktů tohoto Milostivého léta je uskutečnění papežova přání, aby byla obnovena zničená bazilika sv. Jana v Lateráně. Papež využívá obnovu svého biskupského sídla jako příležitost k obnově pokoje v Církvi. Papež v průběhu třicetileté války usiloval vytrvale o urovnání v Evropě.

1675: Poutníky Milostivého léta vítá poprvé Berniniho kolonáda

239 - CLEMENS X

Poutníky tohoto Jubilejního roku poprvé přijímá náměstí Svatého Petra v široké náruči Berniniho kolonády. Její rozvěvená ramena jsou nádherným symbolem otevřenosti Města zástupům poutníků, kteří přicházejí do Říma během každého Jubilejního roku. V předvečer inaugurace Jubilejního roku vyhláší Klement X (1670–1676), za svatou první svatci Jižní Ameriky, sv. Růženu z Limy. Zřizuje také první diecézi na americkém kontinentu v Quebecu. Na Zelený čtvrtek navštíví sídlo poutnického bratrstva a vykoná zde obřad

mytí nohou dvanácti žebrákům. Poručí připravit večeři pro deset tisíc osob. Švédská královna Kristina se obřadu účastní tak, že myje nohy dvanácti starým poutnicím.

1700: Jubileum osvícenského věku

243 - CLEMENS XI

Začíná nová éra zvaná osvícenství, která se opírá o kult rozumu. Jubilejní rok otevřel Inocenc XII. (1691–1700), který se však jeho zakončení nedožil. Stalo se poprvé, že Jubilejní rok byl zastíněn smrtí papeže. Na jeho místo je zvolen Klement XI. (1700–1721). V souvislosti s Jubilejním rokem navštíví Řím mnoho významných osobností, mezi nimi také polská královna Marie Kristina, vdova po Janu III. Sobieském, která bosá vstoupila do baziliky sv. Petra a v kajícím šatu navštěvuje římské baziliky. Jeden anglický turista napsal o zbožnosti poutníků: »Před bránu svaté baziliky přicházejí stále zástupy lidí na kolenou v takovém počtu, že se mi přes ni zatím nepodařilo projít.«

1725: Svatý rok vykoupěných otroků

143 - BENEDICTUS VIII

V tomto Jubilejním roce se hrála velkou roli postava papeže Benedikta XIII. (1724–1730), který svolal synod biskupů římské provincie a vydal celou řadu norem, které podpo-

Svatý farář Arský 14

Katecheze v Arsu

Založení Domu Boží Prozřetelnosti vyvolalo zcela nepředvídané důsledky. Zde se zrodily »Katecheze z Arsu«.

Jak již bylo řečeno, farář Vianney si nedal vzít, že bude denně děti vyučovat náboženství. Při tom postupoval zcela zvláštním způsobem:

Od slavnosti Všech svatých až do 1. svatého přijímání přicházeli mladí každý den do farního kostela, kde se pro ně konala výuka náboženství. Protože lidé z Arsu měli ve zvyku brzy vstávat, začínala tato výuka již o 6. hodině ranní. V Domě Boží Prozřetelnosti začínala však výuka až v 11 hodin po zakončení jiného vyučování.

Školní výuka dívek končila litaniami k Boží Prozřetelnosti. Pak přišel do třídy farář a začal svoji výuku. Zpočátku byly přítomny jen žákyně se svými učitelkami. Později přibývalo stále více lidí, kteří sem proudili z celého Arsu, Budťo si přišli

rovaly přípravu na tuto velkou událost. Obyvatelé Říma a poutníci vidají papeže, jak projíždí ulicemi města ve skrovném povozu, zpívá během cesty žalmy a tráví celé dny na modlitbách v kostele Panny Marie »nad Minervou«, který spravovali otcové dominikáni. On sám byl členem tohoto řádu. Jeho přáním bylo, aby se věnovala velká pozornost dobrým kázáním v římských kostelích, a zval k tomu účelu do Říma nejvýznamnější kazatele. Velmi výmluvným gestem bylo uvolnění 370 otroků, kteří byli v rámci Jubilejního roku vykoupeni. Pro toto Jubileum bylo otevřeno krásné schodiště na Španělském náměstí, které vede ke kostelu Nejsvětější Trojice Na Pahorku.

(Pokračování)

pro radu, nebo se chtěli zpovídat, postavili se ke dveřím a naslouchali jeho výuce. Později se pokoušeli dostat se do školních prostor. Jejich počet byl však tak velký, že se výuka přenesla do kostela.

Od té doby pořádal Jan Maria Vianney až do své smrti v r. 1859 každý den v 11 hodin výuku katechismu, které se účastnilo velké množství poutníků, významných osobností, prelátů a slavných kazatelů. Farař Arský uměl výtečným způsobem předkládat náboženské pravdy jak dětem, tak dospělým, doplňoval je příklady ze života svatých. Všichni žasli, jak tento člověk s tak špatnou pamětí uměl právě díky svým příkladům najít cestu k dětem i k dospělým. Jeho katecheze se rovnaly zcela vyváženým kázáním a byly naplněny ohněm božské lásky.

Zde v kostele hovořil farář Vianney vždy před svatostánkem. Boží přítomnost mu byla i z čistě vnější stránky tak silně samozřejmá, že odmítal stát při svých katechezích zády ke svatostánku. Udělal si tedy na pravé straně oltáře jakési malé pódium a odtud hovořil s plameným zápalem a někdy se natolik rozrušil, že nemohl dále pokračovat. Tak byla jeho duše až do hloubi nitra naplněna tím, co říkal.

Když již mluvíme o vnitřním životě tohoto velkého muže, můžeme o tom říci ještě něco více.

Dvě řeholní společenství v Arsu

Mohl by vzniknout dojem, že farář Vianney kromě každodenní výuky mladých již na nic více neměl čas. Ale to by byl velký omyl.

Farář Vianney zřídil i školu pro chlapce. Jak dokládají historické prameny, měl již v r. 1923 stálého učitele.

Kateřina Lassagnová píše ve svých poznámkách: »Pan farář se snažil najít pro svou mládež dobrého a známého učitele, až dosáhl toho, že jeden mladý muž z farnosti se mohl ujmout služby učitele. Pak se dal do práce a založil v Arsu Společnost bratří Svaté rodiny. Stalo se to brzy poté, co předal Dům Boží Prozřetelnosti sestřám sv. Josefa. Bratři přišli do Arsu v roce 1850.«

Jak bylo později zjištěno z archivů, přišli bratři Svaté rodiny do Arsu již 10. března 1849. Ten mladý muž, o kterém hovořila Kateřina Lassagnová jako o učiteli, se jmenoval Jan Pertinand. Tento učitel byl věrným přítelem faráře Arského a patřil k hlavním svědkům při jeho procesu blahohřešení.

Jeho péče o Boží dům

Vedle školství leželo farář Vianneyovi na srdci také zkrášlení a vylepšení farního kostela a obnova bohoslužebných rouch. Císařským výnosem z 20. června 1821 byl Ars z dosud oficiální filiálky z Misérieux povýšen na samostatnou farnost.

Již brzy po svém nástupu se dal farář Vianney do práce, aby uvedl svůj kostel co možná do nejdůstojnějšího stavu. Zvonice byla v tak špatném stavu, že se nikdo neodvážil rozhoupat zvon z obavy, aby se věž nezřítila a nezavalila přilehlý hřbitov. Na farářovo naléhání zahájil starosta již v srpnu 1819 obnovu zvonice. Tentokrát byla postavena z červených cihel a měla čtvercový půdorys. Měla dvě protilehlá okna v románském slohu a vypadala velmi pěkně. Sotva byla dostavěna, pořídil farář Vianney další zvon a nazval ho »Růžencový«.

Aby kostel postupně rozšířil, vybudoval několik bočních kaplí, které stojí dodnes. Dříve měl kostel jen hlavní loď.

Poslechněme si, co o tom říká věrná spolupracovnice Kateřina

Udržuj v pokoji nejdříve sebe, a teprve potom můžeš přivádět k pokoji jiné. Pokojný člověk platí víc nežli učenec. Vášnivý člověk i dobré obrací ve zlé a snadněji uvěří zlému. Člověk dobrý a pokojný obrací všechno k dobrému.

Tomáš Kempenský,
Následování Krista

Lassagnová: »Když byla věž hotová, začal se stavbou kaple Matky Boží, která byla vysvěcena 6. srpna 1820. Po ní následovala kaple sv. Jana Křtitele a kaple sv. Filomény (ještě před rokem 1836). Nakonec přibývaly kaple Svatých andělů a kaple Utrpení Krista. Všechny tyto stavby stály mnoho peněz. On však neprosil farníky, aby mu pomohli, ani nepořádal sbírky. Vím jen, že se obracel na zámožné lidi, kteří dávali plným rukama... Vždy znovu a znovu mu pomáhala Boží Prozřetelnost a starala se o to, aby byl pan farář schopen zaplatit své účty.«

»Aby to všechno ochránil«, říká dále Kateřina, »pořídil pro obvodové zdi dřevěné obložení a později je sám natřel.«

Vnitřní zkrášlení kostela prozrazoval farář Vianney všemi prostředky. Kostel nutně potřeboval pěkné sochy světců.

Sám říká: »Je velmi nezbytné, abychom měli před očima obraz, ke kterému se obracíme: často na nás obraz zapůsobí tak silně jako to, co představuje.«

Ještě větší váhu kladl na bohoslužebná roucha a na oltářní prádlo. Žádné mešní roucho a žádná oltářní ozdoba se mu pro mši svatou nezdála dosti krásná. Nebyl by býval schopný opatřit všechno v té míře, jak toužil, kdyby neměl jednoho mecenáše, který mu svými velkodušnými dary stál vždy po boku a nezmenšoval mu tak starosti a trápení, které musel snášet. Jméno tohoto šlechtěného muže je nerozlučně spjato s farářem Vianneyem: Jedná se o hraběte Garniera de Garetu z Arsu, bratra zámecké slečny z Arsu.

(Pokračování)

Rozhovor s P. Vojtěchem Vitém OSB

Pokračovává ze str. 9

Přibližte, prosím vás, konkrétní práci misionáře...

Když přijel v sobotu misionář autem do vesnice domorodců (největší měla přes deset tisíc obyvatel), přivezl věci objednané z města. Misionáře přišel přivítat kmenový šéf s dvanácti poradci. Vzájemně jsme se pozdravili, já jsem mu tlumočil pozdrav svého šéfa, apoštolského vikáře – biskupa (tehdy tam ještě nebyly zřízeny diecéze), on si upřímně připil na zdraví biskupa, já na zdraví rodiny kmenového šéfa a on pak přebral přivezený náklad. Zatímco misionář musel projít všechny třídy misijní školy, promluvil s katechetou, připravil se ke křtům, k výuce snoubenců, ke mši sv. atd. – kmenový šéf pověřil svých dvanáct pomocníků rozdělováním přivezeného zboží. Staří zkušení misionáři navrhovali vybírat z kmenových šéfů kandidáty do senátu. Z těchto návrhů nezbylo však nic, když koaliční vláda socialistů a liberálů přitáhla do Konga politické strany – ještě před udělením nezávislosti v lednu 1961.

Čemu jste se v Kongu věnoval vy?

Učil jsem ve škole sv. Jana Evangelisty v pěti třídách Institutu sv. Bonifáce, který byl na úrovni evropské střední školy. Jeden den v týdnu jsem učil náboženství ve čtyřech třídách na bělošském státním atheneu. Vedle toho bylo třeba starat se o dvě fotbalové jedenáctky, o kuchyňské zásoby a o skupinu skautů. Před posledním rokem své misionářské práce jsem onemocněl lamblíázou a začal jsem ztrácet na váze. Po notných dávkách siry jsem začal znovu silít a vlámský představený otec Floribert Cornelis, pozdější sídelní biskup v Elisabethville, mi dovolil podívat se za našimi „baťovci“ do

Rhodezie a Jižní Afriky – až do Kapského Města.

Kdy jste přicestoval do Ameriky a proč?

Do USA jsem připlul obchodní lodí z přístavu Antverpy začátkem července 1961. Amerika byla pro mě i pro otce Poučka novým, zcela neznámým světem a často se nám zdálo být směsicí Evropy a Afriky. Chvilí nám trvalo, než jsme pochopili, že USA jsou mozaikou národů ze všech koutů světa a ve všech směrech: kulturně, duchovně, nábožensky i podnikatelsky – s jedním společným jmenovatelem, kterým je politická svoboda chráněná osvědčenou konstitucí. Otec Pouček a já jsme přijeli do USA, abychom si vysloužili budoucí pomoc našich spolubratří z opatství sv. Prokopa v Lisle. Nakonec jsme se ocitli v jejich staré tiskárně starých českých benediktinů a pracovali všude, kde bylo třeba, až do jejího zrušení o Vánocích roku 1975.

Kdy byla tiskárna založena a co se tisklo?

Založil ji otec Prokop Neuzil v roce 1889, kdy začal vydávat časopis pro děti „Přítel dítek“. Roku 1893 vyšel první týdeník „Katolík“, roku 1894 deník „Národ“ a v roce 1895 týdeník pro farmáře „Hospodářské listy“. Z této tiskárny vyšlo také mnoho titulů náboženských knih, zpěvníků, kalendářů a vzdělávacích příruček.

Jak pokračovala vydavatelská činnost?

Když „Katolík“ a „Národ“ přestaly vycházet, posílali čtenáři ze všech koutů USA a Kanady dopisy do kláštera v Lisle, aby se v jejich vydávání pokračovalo. Nakonec padl los na nás dva, abychom se snažili v katolickém tiskovém apoštolátu pokračovat. Došlo k vydávání nového týdeníku „Hlas národa“. Název dostal po zaniklém týdeníku „Hlas“ v St. Louisu v Mis-

souri, který založil zasloužilý Mons. Josef Hesoun, kněz z českobudějovické diecéze. Snažili jsme se spojit dvě tradice českého tiskového apoštolátu v USA, aniž jsme věděli, že deník stejného jména vycházel v Čechách už za starého Rakousko-Uherska téměř šedesát let.

Přijali čtenáři nový deník?

Ukázalo se, že čtenáři projeví živý zájem, tudíž snad bude sloužit dalším generacím, což potěšilo i vedení svatopropokpského kláštera. Z týdeníku se stal rok po návratu svobody do naší rodné vlasti čtrnáctideník a má dosud skoro 2 000 odběratelů. Původně jsme pokračovali v jeho vydávání starou metodou sázení na linotypu a teprve začátkem osmdesátých let jsme přesedlali na počítač. Roku 1984 jsme se přestěhovali z bývalé České Kalifornie v Chicagu (kde byla naše první budova, tzv. Velehrad) dále na západ Cicera.

K čemu sloužil a slouží Velehrad?

Naše pravidelné sobotní české bohoslužby se přesunuly z kostela sv. Prokopa v Chicagu do původní české osady Panny Marie Svatohorské v Ciceru. „Cicerský Velehrad“ je bývalá budova konventu sestřiček učitelů, kterou se nám podařilo zakoupit. Máme v ní kancelář Národního svazu čs. katolíků, redakci Hlasu národa, sobotní školu pro děti i společenskou místnost.

V jaké fázi je dnes pomáhání uprchlíkům?

To dnes téměř ustalo, protože z naší vlasti už nikdo utíkat nemusí a pomáhat nově vlně hledačů lepšího výdělečného uplatnění v USA je dnes velmi problematické. Naprotá většina těchto „návštěvních turistů“ zájem o víru prozatím neprojevuje, ale jsou mezi nimi výjimky.

Bylo pro mě šokem, že církve na Západě ztratily charakter svědectví: křesťané se neodlišují od nekřesťanů. Ani nevědí, proč jsou křesťany, a nejsou schopni o své víře nic podstatného říct. Nesvítlí, nemají žádnou vyzářovací schopnost. Z jejich tváří není možno vyčíst Boží obraz.

Život těchto křesťanů je zcela horizontální. Není zde nic, co by je usměrňovalo vzhůru. Bůh pro ně neexistuje.

Dech světa má zvláštní sílu. Působí, že duše svým způsobem zreziví. Vnitřní zrcadlo, které by mělo odrážet Boha, je zamlžené a slepé.

Tatjana Goričeva

Nebude to jednoduché, vrátit se po tolika letech do vlasti mezi své spolubratry z břevnovského kláštera. Budete se vracet rád?

Nedávno sem přijel můj budoucí mladý nástupce otec Dušan Hladík z brněnské diecéze a je naděje, že pro svou znalost poměrů u nás bude umět lidi oslovit. Mimo teologického vzdělání má i technické, bude tedy pokračovat ve vydávání Hlasu národa, jehož anglická verze musí být rozšířena. Myslim, že do toho má chuť. Můj kolega otec Maurus Pouček mu chce pomáhat nadále v překladech, protože se do České republiky vrátit nehodlá. Osobně se do svého břevnovského kláštera vrátím rád, a dá-li Bůh zdraví, snad tam budu užitečný. Protože Amerika mně přirostla k srdci i přes všechny nedostatky, budu na ni vzpomínat. V celku jsou zde lidé navzájem si přející. Hlavně se dovedou modlit, prosit o Boží pomoc a ve všech životních okolnostech se řídit starým příslovím: „Člověče, přičiň se, a Pán Bůh ti pomůže a požehná.“

Dopis Svatého otce seniorům – pokračování

Podzim života

Co je to stáří? Hovoří se o něm jako o podzimu života – učinil tak Cicero⁽⁹⁾ a sledoval při tom analogii ročních dob a po sobě jdoucí fáze v přírodě. Stačí se podívat, jak se mění krajina v průběhu roku, pohledět na hory, na nížiny, na louky, na údolí, na lesy, stromy a rostliny. Je zde přísná podobnost mezi biorytmy člověka a cykly v přírodě, jejíž je součástí.

Nicméně současně se člověk liší od každé jiné skutečnosti, která jej obklopuje, protože je osoba. Zformován k obrazu a podobnosti Boha je subjektem s vědomím a odpovědností. Nicméně i ve své duchovní dimenzi prožívá sled rozličných fází, které jsou všechny stejně prchavé. Svatý Efrém Syrský rád přirovnával život k prstům na ruce, ať už aby ozřejmil, že jeho délka není větší než jedna píd', nebo aby naznačil, že v porovnání s jednotlivými prsty každá fáze života má svoji charakteristiku a »prsty představují pět stupňů, po kterých člověk kráčí vpřed«.⁽¹⁰⁾

Jestliže tedy dětství a mládí je obdobím, ve kterém se lidská bytost formuje, žije v projekci vůči budoucnosti a s vědomím vlastní odpovědnosti nastiňuje plány pro dospělý věk, ani stáří nechybí jeho předností, protože, jak konstatuje sv. Jeroným, zatímco zmiňuje útoky vášní, »roste v moudrosti a poskytuje zralejší rady«.⁽¹¹⁾ V jistém smyslu je to privilegované období oné moudrosti, která je svým způsobem plodem zkušenosti, protože »čas je velký učitel«.⁽¹²⁾ A pak, známe žalmistovu modlitbu: *Nauč nás sčítat naše dni a dospějeme k moudrosti srdce* (Ž 90, 12).

Seniori v Písmu svatém

Mládí a černé vlasy jsou jako dech, poznamenává kniha Ka-

zatel (11,10). Bible neváhá upozorňovat, často s nefalšovaným realismem, na pomíjivost života a na čas, který nenávratně plyne: *Marnost nad marnost a všechno je marnost* (Kaz 1,2): Kdo by neznal toto přísné napomenutí starověkého mudrce? Chápeme je zvláště my, seniori, poučení zkušeností. I přes tento realismus bez příkras uchovává si Písmo velmi kladnou vizi hodnoty života. Člověk vždy zůstává učiněn *k obrazu Božímu* (srov. Gn 1,26) a každý věk má svou krásu a své úkoly. Pokročilý věk nachází v Božím slově velkou míru pozornosti z toho hlediska, že dlouhověkost se chápe jako znamení Boží přízně (srov. Gn 11,10–32). V Abrahámovi, v člověku, v němž je zvláště privilegium stáří, tato přízeň nabývá tvárnosti slibu: *Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velkým učiní tvé jméno. Staneš se požehnaním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, proklejí ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země* (Gn 12,2–3). Vedle něho je Sára, žena, která vidí své zestárlé tělo, ale která zakusí ve svém těle již odkvetlém Boží moc, která nahrazuje lidskou nedostatečnost.

Starý je také Mojžíš, když mu Bůh svěřuje úkol, aby vyvedl vyvolený národ z Egypta. Velká díla, která vykoná z Hospodinova pověření ve prospěch Izraele, nevyplní roky jeho mládí, nýbrž stáří. Mezi dalšími příklady starých, které jsou k dispozici, bych chtěl uvést příběh Tobíáše, který s pokorou a odvahou se snaží zachovávat Boží zákon, pomáhat potřebným, snášet trpělivě slepotu, aby nakonec zakusil rázný zásah Božího anděla (srov. Tob 3,16–17); a ještě onen Eleazarův, u něhož je mučednictví svědectvím jedinečné velkodušnosti a síly (srov. 2 Mak 6,18–31).

Také Nový zákon, proniknutý Kristovým světlem, zahrnuje

výmluvné postavy seniorů. Lukášovo evangelium se otevírá představením manželské dvojice *pokročilého věku* (1,7): Alžběta a Zachariáše, rodičů Jana Křtitele. Obrací se k nim Hospodinovo milosrdenství (srov. Lk 1,5–25.39–79): Zachariášovi, který je již starý, je oznámeno narození syna. On sám zdůrazňuje: *»Jsem již starý a moje manželka je pokročilého věku«* (Lk 1,42). Během Mariiny návštěvy staříčká teta Alžběta plná Ducha svatého zvolá: *»Požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod tvého života«* (Lk 1,42) a při narození Jana Křtitele Zachariáš zapěje hymnus *Benedictus*. Hle, obdivuhodná stařecká dvojice proniknutá hlubokým duchem modlitby.

V jeruzalémském chrámě Maria a Josef, kteří přinesli Ježíše, aby ho obětovali Hospodinu, nebo spíše aby ho podle Zákona vykoupili jako prvorozeného, potkávají staříčkého Simeona, který již dávno očekával Mesiáše. On bere Dítě do náruče, velebí Boha a propukne v *Nunc dimittis* ve slova: *Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka v pokoji...* (Lk 2,29). Vedle něho nacházíme Annu, čtyřiaosmdesátiletou vdovu, která ustavičně přebývá v chrámě a které se naskytne příležitost spatřit v radosti Ježíše. Evangelista poznamenává, že *velebila Boha a mluvila o tom Dítěti všem, kdo očekávali vykoupění Jeruzaléma* (Lk 2,38).

Starý je Nikodém, vážený člen synedria. Ten se vypraví v noci za Ježíšem, aby ho nikdo neviděl. A božský Mistr mu o sobě zjevuje, že je Boží Syn, který přišel spasit svět (srov. Jan 3,1–21). Potkáme jej znovu v okamžiku Kristova pohřbu, když přinese směs myrhy a aloe, přemůže strach a projeví se jako učedník Ukřižovaného (srov. Jan 19,38–40). Jak povzbuzující jsou tato svědectví! Připomínají nám, že Pán žádá od kaž-

dého v každém věku, aby přinesl své hřivny. Služba evangeliumu není otázkou věku!

A co říci o starci Petrovi, který je povolán, aby vydal mučednictvím svědectví evangeliumu? Ježíš mu jednoho dne řekl: *»Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš«* (Jan 21,18). To jsou slova, které se mne jakožto Petrova nástupce dotýkají docela zblízka a dávají mi zřetelně poznat potřebu vztáhnout ruce k rukám Kristovým v poslušnosti k jeho příkazu: *Následuj mne!* (Jan 21,19).

Žalm 92 (91) jako by syntetizoval zářivé příklady starců, které nacházíme v Bibli, a prohlašuje: *Spravedlivý pokvete jako palma, poroste jako cedr na Libanonu;... Ještě ve stáří ponese plody, budou svěží a plní sil, aby zvěstovali, jak spravedlivý je Hospodin* (13.15–16). A apoštol Pavel jako ozvěna žalmisty poznamenává v listu Titovi: *Starší muži mají být střídmi, vážní, umět se ovládat, zdraví ve víře, lásce a trpělivosti. Totéž platí o starších ženách, že mají být v chování důstojné, jak se sluší na věřící..., aby měly rády svého muže a své děti...* (2,2–5).

Stáří tedy ve světle učení a ve výrazech použitých v Bibli se představuje jako *příznivý čas* k naplnění lidského údělu a vstupuje do božské nauky vzhledem ke každému člověku jako čas, ve kterém se všechno slévá, aby člověk mohl lépe pochopit smysl svého života a dospět k *moudrosti srdce*. Kniha Moudrosti poznamenává: *Ctihodné stáří nezáleží v dlouhém věku ani se neměří počtem let. Těmi pravými šedinami pro člověka je moudrost, život bez poskrny je ten pravý dlouhý věk* (4,8–9). Ono představuje konečnou etapu lidské zralosti a je výrazem Božího požehnání.

Pokračování příště

POUTNÍKŮ PŘIBÝVÁ

Do německého Marpingenu se 17. října sjelo 20 000 poutníků z různých zemí. Od 17. května se zde údajně obnovila mariánská zjevení – na místě, kde se Panna Maria zjevila třem děvčátkům v r. 1876. Podle poselství sdělených třem ženám Panna Maria vyzývá k modlitbě růžence a k zachovávaní Božích přikázání. Biskupství v Trevíru sestavilo komisi, která má zkoumat pravost těchto zjevení.

KAI

DEMENTI

Mluví milánského arcibiskupa C. Marie Martiniho dementoval zprávy, podle kterých požadoval na 2. evropském synodu kardinál Martini svolání nového koncilu. Marnití jen zdůraznil spoluodpovědnost biskupů při řešení životních otázek Církve a hovořil o »širší zkušenosti kolegiality« v církvi.

Radio Vaticana

Toužíš naplnit svůj život láskou a prací pro Pána? Dokázala bys jít za Ježíšem, opustit třeba i vlastní rodinu a žít ve společenství mladých křesťanů?

Laické katolické společenství Miles Jesu tě zve na **exercicie pro dívky a mladé ženy** k rozpoznání správného směru v životě.

Termín: 26. 11. až 28. 11. 1999, začátek v pátek v 19.00 hod., konec v neděli ve 13.00 hod. Místo: Brno. Cena: 350 Kč včetně stravy a noclehu.

Informace a přihlášky:

Miles Jesu, P. O. Box 292, 601 00 Brno 1
Tel.: 05/57 17 28 nebo 05/43 21 52 65

Všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu s Ježíšovou Matkou Marií... (srov. Sk 1,14)

POJĎTE SE MNOU DO VEČEŘADLA!

Jako se apoštolové a učedníci shromáždili kolem Ježíšovy Matky Marie a spolu s ní vyprošovali seslání Ducha svatého, tak se shromažďujeme kolem ní i my a s ní vyprošujeme nové Letnice. Přijď, Duchu svatý, přijď na mocnou přímluvu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, své milované Nevěsty!

Zveme vás na regionální mariánská večeřadla:

SVITAVY (kostel Navštívení Panny Marie na nám.) v úterý 30. 11. 1999. Začátek v 16.00 hod. Zakončení mší sv. v 18.00. • V programu zazní svědectví sester apoštolské společnosti DCERY BOŽÍ VŮLE z Itálie.

ZDOUNKY U KROMĚŘÍŽE v neděli 28. 11. 1999 v 15.00 hod. v kostele Nejsvětější Trojice. • Večeřadlu bude předsedat P. Mgr. Jiří Polášek.

PROSÍME, OPRAVTE SI NÁSLEDUJÍCÍ ÚDAJE!

V Matičním zpravodaji č. 3/99 bylo mylně uvedeno, že mariánská večeřadla v ostravské katedrále budou bývat první pondělí v měsíci. **Mariánská večeřadla v ostravské katedrále budou nadále bývat druhé pondělí v měsíci. Příští mariánské večeřadlo proběhne v pondělí 13. prosince v 17.30 hod.**

Římskokatolická farnost Šternberk a pastorační rada farnosti vás zvou na **adventní duchovní obnovu** v sobotu 11. prosince 1999 v jídelně lesnického učiliště na Opavské ulici ve Šternberku. Duchovní obnovu povede P. Antonín Krasucki OP.

Program:

8.30 – zahájení – ranní modlitba
9.00 – I. přednáška – meditace
10.30 – II. přednáška – meditace
11.30 – modlitba sv. růžence
12.00 – oběd
13.00 – konference, kněží odpovídají na vaše dotazy
14.30 – III. přednáška – meditace
15.30 – příležitost adorace v kapli klarisek
17.00 – mše sv. v kapli klarisek
18.00 – společenství u večeře, závěr duchovní obnovy

Přihlášky na duchovní obnovu získáte na faře ve Šternberku, Farní 3, tel: 0643/41 37 14. Vyplněnou přihlášku odevzdejte nebo odešlete s poplatkem na stravu a občerstvení ve výši 100 Kč na uvedenou adresu nejpozději do neděle 5. 12. 1999. *Těšíme se na každého z vás, kteří chcete prožít advent Jubilejního roku spásy v duchovním společenství s Pánem i mezi sebou navzájem.*

Exerciční dům při kapucínském klášteře v Praze na Hradčanech pořádá ve dnech 26.–30. 12. duchovní cvičení pro mládež.

Příjezd na exercicie je první uvedený den mezi 15. a 18. hodinou; zakončení posledního den po obědě. Vede otec Augustin OFM Cap. Cena pobytu je 800 Kč (ubytování + plná penze). Platí se při nástupu. Přihlášky posílejte pouze písemně na adresu: Exerciční dům, Loretánské nám. 6a, 118 00 Praha 1-Hradčany.

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA NA BÍLÉ HOŘE – ULOŽENÍ OSTATKŮ PADLÝCH –

Praha: Událostí mimořádného významu v oblasti ekumenismu a vzájemného smířování církví bylo společné uložení ostatků 44 padlých v bělohorské bitvě (42 mužů a 2 žen), které se v neděli 7. 11. konalo na Bílé Hoře za přítomnosti kardinála Miloslava Vlka, biskupa Slezské církve evangelické a v. Vladislava Volného, náměstka ministra obrany PhDr. Petra Taxe, ředitele Historického ústavu Armády ČR Dr. Petra Klučiny, historika P. PhDr. ThLic. Františka Holečka OM a dalších významných osobností církevního i společenského života a věřících různých křesťanských církví.

Při ekumenické bohoslužbě zazněla slova lítosti nad násilím v minulosti a vyjádření vzájemného odpuštění z úst kardinála

Vlka a biskupa Volného i pozdravná poselství předsedy Ekumenické rady církví v ČR synodního seniora Pavla Smetany a předsedy Centrálního výboru Velkého jubilea roku 2000 kardinála Rogera Etchegaraye.

Biskup Volný ve svém projevu zdůraznil lítost nad proviněními evangelíků vůči členům katolických řádů v naší vlasti a mimořádně ocenil roli kardinála Vlka v čele současné české katolické církve. Vyslovil také poděkování a obdiv komunitě břevnovských benediktinů, kteří pod vedením převora P. Prokopa Petra Siostrzonka OSB toto setkání připravili a dlouhodobě spolupracují na aktivitách smíření církví na prahu třetího tisíciletí.

ČBK

VERITÉ

Dopis nemocným – prosinec 1999

Drazí nemocní!

Zase prožíváme adventní dobu, čas přípravy na Narození Páně, na Vánoce! – Co ale pro nás znamenají Vánoce, co nám doopravdy říkají? Co nám dávají? Dovedli bychom na tuto otázku dát správnou odpověď? Nebo jsou Vánoce už i pro nás jen jakousi nostalgickou vzpomínkou, podbarvenou odevšad se ozývajícími koledami a vánočně vyzdobenými výklady? Bojím se, že u většiny lidí tomu tak skutečně je. Jen málo si jich plně uvědomuje, co se tehdy – už před 2000 lety – vlastně stalo. Víme to my? Žijeme opravdu s vědomím, zvláště nyní – na prahu třetího tisíciletí – že tehdy přišla na svět Láska?

Karl Rahner nám říká: „Pán je zde. Pán tvorstva a našeho osobního života... Věčný se stal časem, Syn Boží se stal člověkem... Tak sdílí náš osud, zná naše radosti a cítí naše bědy... Bůh přišel! Je zde! Čas, který byl až potud plynutím bez konce, stá-

vá se událostí! Jsme povoláni a svět s námi patřit na samu tvář Boží v celé její kráse. Prohlásit, že jsou Vánoce, je totéž jako říci, že Bůh skrze své Slovo, které se stalo tělem, řekl své poslední slovo: Ó světe, já tě miluji! Člověče, já tě miluji!“

Vánoční poselství tedy je, že Bůh přišel k nám! Přišel k nám takovým způsobem, že mu již není možno vrátit se do úžasného jasu své vlastní slávy bez nás a bez světa. Narození tohoto Dítěte všechno změnilo. Od okamžiku, kdy se Slovo stalo tělem, je čas zcela obklopen věčností, protože ta sama se stala časem. Noc světa je od nyníjška jasem.

Přeji Vám, moji drazí, a prosme o to navzájem, abychom byli plni víry a na přímluvu Rodičky Boží Panny Marie, viděli v ozářeném vánočním stromku celým srdcem tu nesmírnou skutečnost, že se nám narodil Spasitel, Kristus Pán!

Moc Vás zdravím! Sestra Pavla

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

PROSINEC 1999

ÚMYSL VŠEOBECNÝ

Aby v roce 2000 byla s novou silou ohlašována evangelní zvěst: „Narodil se nám Spasitel, Kristus Pán.“

ÚMYSL MISIJNÍ

Aby diecézní kněží odpovídali na stále aktuální výzvu k misijní službě Fidei Donum – dar víry.

ÚMYSL NÁRODNÍ

Aby naděje evangelia zvítězila v srdcích věřících i nevěřících nad strachem z budoucnosti a nad lichými nadějemi.

Liturgická čtení

Neděle 28. 11. – 1. neděle adventní

1. čt.: Iz 63,16b–17.19b; 64,2b–7

Ž 80(79),2ac+3b.15–16.18–19

Odp.: 4

2. čt.: 1 Kor 1,3–9

Ev.: Mk 13,33–37

Pondělí 29. 11. – ferie

1. čt.: Iz 2,1–5

Ž 122(121),1–2.3–4a.(4b–5.6–7)8–9

Odp.: srov. 1

Ev.: Mt 8,5–11

Úterý 30. 11. – svátek sv. Ondřeje

1. čt.: Řim 10,9–18

Ž 19(18),2–3.4–5

Odp.: Řim 10,18b

Ev.: Mt 4,18–22

Středa 1. 12. – nez. pam. sv. Edmunda Kampiána

1. čt.: Iz 25,6–10a

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 6cd

Ev.: Mt 15,29–37

Čtvrtek 2. 12. – ferie

(v plzeňské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Iz 26,1–6

Ž 118(117),1+8–9.19–21.25–27a

Odp.: 26a

Ev.: Mt 7,21.24–27

Pátek 3. 12. – památka sv. Františka Xaverského

1. čt.: Iz 29,17–24

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 1a

Ev.: Mt 9,27–31

Sobota 4. 12. – nez. pam. sv. Jana Damašského

1. čt.: Iz 30,19–21.23–26

Ž 147(146),1–2.3–4.5–6

Odp.: Iz 30,18

Ev.: Mt 9,35–10,1.5–8

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	28.11	29.11	30.11	1.12	2.12	3.12	4.12
Antifona	42	42	1673	42	42	1722	42
Žalm	786	786	786	786	786	783	786

Ranní chvály:

Hymnus	42	42	1598	42	42	1723	42
Antifony	46	828	1599	858	874	890	906
Žalmy	813	828	813	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	46	50	1599	57	60	1724	66
Antifona k Zach. kantiku	47	51	1599	1601	60	1724	66
Prosby	47	51	1675	57	60	1724	67
Záv. modlitba	48	51	1600	1601	61	1602	1603

Modlitba během dne:

Hymnus	43	43	43	43	43	43	43
Antifony	44	44	44	44	44	44	44
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	48	52	1676	58	61	64	68
Záv. modlitba	48	51	1600	58	61	64	67

Nešpory:

SO

Hymnus	41	41	41	1598	41	41	1727	41
Antifony	45	49	838	1600	868	884	900	68
Žalmy	808	823	838	1678	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	45	49	53	1600	59	62	1730	69
Ant. ke kant. P. M.	45(B)	49	53	1601	1602	62	1731	69
Prosby	46	50	53	1681	59	63	1731	69
Záv. modlitba	48	48	51	1600	1601	61	1602	71
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme vám...

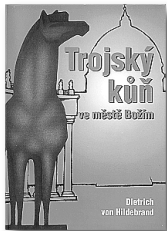

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

NOVINKA MCM s. r. o.

Dietrich von Hildebrand Trojský kůň ve městě Božím

Burčující titul, který varuje před pokusy rozložit církev zevnitř. Známy katolický spisovatel Dietrich von Hildebrand odhaluje na stránkách této knihy nejenom kořeny krize katolicismu, ale také ukazuje, jak správné pochopení víry může obnovit církev v její svatosti, ke které je povolána.

Autor se obrací ke všem, v nichž ještě žije touha po Bohu a vědomí potřeby vykoupení. Volá ke všem, kteří ještě neohluchli vůči Kristovu hlasu; ke všem, jejichž rozum ještě nepodlehл fascinaci, vycházející z údajné „vyspělosti“ moderního člověka. Chce pomoci rozptýlit dusivou mlhu sekularizace a otevřít tak srdce mnohých pro nádhru Kristovu a pro pravdivé citění s Jeho církví.

Brož., A5, 272 stran, 144 Kč

(Těm, kdo si tento titul objednali v subskripci, jej právě rozesíláme za subskripční cenu 125 Kč)

Tomáš Špidlík Jak očistit své srdce?

Žijeme v technické společnosti a jsme zvyklí myslet, že všechno, co se děje, má vnější příčinu, každý pohyb je podnícen nějakou jinou silou. Člověk si navykl poslouchat jen druhé, nedává už pozor na vnučení v srdci, která pocházejí od Ducha. Je to výsada umělců, že mívají „inspirace“, ale ne výlučně jen oni. Každý má být v duchovním životě umělcem a skládat svůj život pod vedením svrchovaného „Umělce“.

Těmito slovy nás autor zve k cestě za očistou svého srdce, které se zmitá v každodenním těžkém boji za pravdu, jež je Bůh sám.

Refugium, pevné desky, váz., zúž. A5, 96 stran, 98 Kč

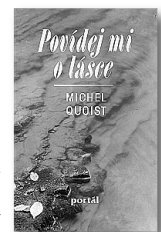
Breviář pro laiky

Třetí vydání Denní modlitby církve vycházející v Karmelitánském nakladatelství.

Plát. vaz., 110 x 170 mm, 1 888 stran, 590 Kč

Michel Quoist Povídej mi o lásce

Knihou není soustavným výkladem o lásce či nějakou „kuchařkou“ k tomu, jak v ní uspět. Je to soubor úvah a meditací o lásce, které jsou doplněny příběhem. Každý je záměrně zamlžen, aby za jednotlivostmi mohl čtenář najít to, co hledá on sám. Autor klade velký důraz na těžkosti lásky, aby ukázal, že láska není jen nádherné, ale často i obtížné dobrodružství, které probíhá celý život a které dosáhne plného rozkvětu až při konečném setkání s Bohem - Láskou.

Portál, brož., A5, 216 stran, 149 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Pexeso – Výjevy z Písma svatého Firma Blahút, 37 Kč

Pexeso – Biblické symboly Firma Blahút, 37 Kč

Placeno předem
706 035

Novinově vylatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bíduhy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrace: MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDEVNÁKŮ VYKŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.